

“...อันความกรุณาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่ หลังมาเอง
เหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน...”

เพลง “มาร์ชนักเรียนพยาบาล”

คำร้อง ท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม

ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

แม้อากาศจะร้อนอบอ้าวด้วยเป็นช่วงต้นเดือนมีนาคม แต่
นักศึกษาพยาบาลในชุดฟอร์มฟ้าเอี่ยมขาวสะอาดตากลับพร้อมใจกัน
ตั้งแถวเดินคู่ขนานกันเป็นระเบียบมาตามถนนภายในบริเวณวิทยาลัย
ด้วยความพร้อมเพรียงและสง่างาม เสียงเพลง “มาร์ชนักเรียนพยาบาล”
ที่ดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณหน้าอาคารอำนวยการพลอยให้ตาหลายร้อย
คู่ของผู้ปกครองบัณฑิตใหม่ต่างมองด้วยความชื่นชม

ครั้นแล้ว...แถวตอนเรียงหนึ่งซึ่งเดินอย่างเป็นระเบียบก็หยุดลง
เมื่อคนแรกเดินถึงบันไดอาคารอำนวยการ รอรับรุ่นพี่ปี 4 หรือ ‘บัณฑิต
ใหม่’ ซึ่งอยู่ระหว่างพิธีการรับใบแสดงผลการเรียนในห้องประชุมใหญ่
ของวิทยาลัย

เพลง “มาร์ชนักเรียนพยาบาล” จบลง แล้วต้นเสียงก็ขึ้นเพลง

มาร์ชวิทยาลัยต่อ ก่อนที่คนอื่นๆ จะร้องตาม ไม่นานเสียงเพลงก็ดัง กระหึ่มทั่ววิทยาลัยอีกครา สองฟากฝั่งถนนเนืองแน่นไปด้วยผู้ปกครอง ญาติพี่น้องของบัณฑิต และอาจจะมี ‘หวานใจ’ มาร่วมแสดงความยินดีกับความสำเร็จอันเกิดจากความมุ่งมั่นเพียรพยายามในการ ศึกษาตลอดสี่ปีเต็มในรั้ววิทยาลัยพยาบาล แม้อากาศจะร้อนเพียงใด แต่ทุกคนกลับมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ถือกล้องถ่ายรูปเก็บภาพเป็นที่ระลึกตามซุ้มที่จัดไว้อย่างสวยงาม

“ลงมาแล้ว...ลงมาแล้ว”

คนที่อยู่บริเวณบันไดร้องขึ้น ครั้นแล้วทุกสายตาก็มองไปยัง บริเวณนั้นเป็นจุดเดียว นักศึกษาพยาบาลที่ตั้งแถวร้องเพลงต่างยืดอก เชิดหน้าขึ้นด้วยท่าทางที่เรียกกันว่า ‘Get smart’ ซึ่งถ่ายทอดกันมารุ่นสู่รุ่น เพลงมาร์ชนักเรียนพยาบาลดังกระหึ่มอีกครั้ง

“...อันพวกเราเหล่านักเรียนพยาบาล ปรนิทานอนุกุลเพิ่มพูนผล
เรียนวิชาการรู้ณาช่วยปวงชน ผู้เจ็บไข้ได้พ้นทรมาน...”

บัณฑิตใหม่ในชุดครุยก้าวช้าๆ ด้วยความสง่างาม ผ่านแถวของ รุ่นน้องซึ่งร้องเพลงร่วมแสดงความยินดี ผ่านซุ้มกุหลาบหอมกรุ่นอัน เปรียบเสมือนตัวแทนของความสำเร็จที่หอมหวาน แสงแฟลชจากกล้อง ถ่ายรูปสว่างไม่ขาดระยะ ขณะที่บัณฑิตใหม่ทุกคนต่างก็ยิ้ม...ยิ้ม...และ ยิ้ม...ด้วยความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง

“นั่นไงครับแม่...ยายน้องของเรา” พันตำรวจตรี บรมวิษฐ์ ธิวัพล ลูกชายคนรองของบ้านยกกล้องถ่ายรูปในมือขึ้นเก็บภาพ ‘ยายน้อง ของเรา’ ที่กำลังเดินผ่านซุ้มกุหลาบ มืออีกข้างก็โบกให้น้องสาว

และเหมือนหญิงสาวที่กำลังมองหาอยู่แล้ว พอพี่ชายคนรอง โบกมือให้ เธอก็หันมาฉีกยิ้มกว้างสู้กล้องด้วยความดีใจทันที

“ไหนๆ ทำไมแม่ไม่เห็นเลยลูก...น้องเปียร์” ผู้เป็นแม่ซึ่งสูงไม่ถึง ไหล่ลูกชายคนรองชะเง้อคอมองผ่านผู้คนมากมายที่ต่างก็รูกันเข้าไป

ยื่นขีดแถวนักศึกษาพยาบาลเพื่อที่จะได้เก็บภาพบุตรหลานของตนให้
ใกล้ชิดที่สุด

“ข้าวปั้นเห็นน้องไหมลูก” เรณีย์หันมาทางเรือไฟ สะใภ้คนรอง
ซึ่งยืนอมยิ้มถือช้อนบูเกต์แสนสวยข้างๆ กัน

“น้องมีวคนที่สามค่ะแม่”

“ยายน้องโทร. มาอวดตั้งแต่วันซ้อมว่าได้เกียรตินิยมก็เลยได้
เดินเป็นคนแรกๆ ครับแม่” บรมวิษณุเสริมขึ้นมาบ้าง ก่อนหันไปเก็บ
ภาพน้องสาวขณะที่กำลังเดินในแถวร่วมกับบัณฑิตคนอื่นๆ

บุรุษสูงวัยแต่ยังคงความสามารถไม่ต่างจากวัยหนุ่มนักหันไปยิ้ม
พยักพยักกับ นาวาอากาศตรี บุรีสกร รวิพล ลูกชายคนโตซึ่งยืนข้างๆ
โดยมี เด็กชายพนมวิษณุ หรือน้องภูพาน หลานชายวัยสี่ขวบเศษที่คอย
คุณลุงอยู่

“คุณแม่สีที่บลู ไม่ค่อยจะเห่อเลยจริงๆ”

คนถูกนิทาหันกลับมาค้อนน้อยๆ อย่างมีจริต “ซี! คนไม่เห่อ
ตื่นตั้งแต่ตีสาม กลัวว่าไม่ทัน”

นายทหารหนุ่มลูกทัพฟ้ายิ้มด้วยความขบขันผู้ให้กำเนิด ตั้งแต่
จำความได้กระทั่งโตมาจนวัยสามสิบเศษ พอกับแม่มีเรื่องกระเซ้าเย้า
แหย่กันให้คนรอบข้างได้ยิ้มหรือหัวเราะเสมอ

“นั่นไงคร่ำบบคุณย่าปี นั่นไงน้องมีว” เด็กชายพนมวิษณุซึ่งซี
คอ ‘ลุงบลู’ ซีนี้อ้อมๆ ท่าทางตื่นเต้นไปทางอาสาวที่ยังหันมาฉีกยิ้ม
ให้ทุกคน

“ภูพานซีคอลุงบลู ภูพานก็เห็นอำมวิศครับลูก นี่ถ้าคุณปู่ให้ยา
ซีคอบ้าง ย่าก็คงเห็นอำมวิเหมือนกัน” คุณย่าเอ่ยยิ้มๆ ดวงตาเป็น
ประกายแจ่มใสแกมซุกซน

ลูกชายทั้งสองและสะใภ้หัวเราะเบาๆ ด้วยความขบขันความ
น่ารักช่างกระเซ้าเย้าแหย่ของคุณย่า ขณะที่คุณปู่ทำหน้าที่เปลี่ยนๆ ก่อน

โคลงสี่พระไปมายิ้มๆ

เรือไฟมองภาพความน่ารักของพ่อแม่สามี ก่อนหันมาสบตา
ผู้เป็นสามีพลางยิ้มให้กัน

“ปุ่นอยากขี่คอพี่บ้างไหม เปื้อนขี้ม้าหรือยัง” บรมวิษณุอาศัย
จังหวะที่ทุกคนกำลังวุ่นวายมองบัณฑิตใหม่ก้มลงมากระซิบกับภรรยา
ด้วยแวตากรุ้มกริม

นัยที่รู้กันเพียงสองคนสามีภรรยาทำให้ดวงหน้างามแดงช้ำ แต่
แวตากลับเป็นประกายแจ่มใสแกมซุกซนยามเย็นจุกนิดๆ แก่เขิน
แล้วกระซิบตอบกลับไปทั้งที่แก้มแดงแปลงปลั่งว่า “ไม่มีวันที่จะเปื้อนคะ
ม้าพยศอย่างพี่เปื้อนต้องปราบกันตลอด”

บรมวิษณุยิ้มกริม ปี่ปลายจุกโด่งเซ็ดรื้นด้วยความมั่นใจ “จัน
คีนี่คงต้องฝากฎพานให้นอนกับคุณปู่คุณย่าซะแล้วสิ แม่ปุ่นจะได้
ปราบม้าพยศได้ถนัด”

เรือไฟค่อนยิ้มๆ ด้วยความมั่นใจ พลอยให้สามีหัวเราะด้วยความ
ชอบใจ

แม้ไม่ได้ยินบทสนทนา แต่กิริยาหยอกเินกันของคนทั้งคู่และ
แก้มแดงก่ำของสะใภ้ก็ทำเอาทั้งพ่อแม่และพี่ชายมองตากันปริบๆ

บุรุษกรแสวงกระแอมเบาๆ ก่อนเอ่ยยิ้มๆ ว่า “สงสารคนอื่นบ้าง
หวานเกินน”

นั่นละ...เรือไฟถึงได้หันมายิ้มเขินๆ

ส่วนบรมวิษณุก็ฉีกยิ้มกว้างพลางยกไหล่ยิ้มๆ เป็นเชิงบอกว่า
‘แควที่ไหน ใครแคว’

ครั้น ‘น้องม้าว’ เดินไปจนสุดแถว ครอบครัวย้ายทัพตามไปจน
กระทั่งห้องน้อยของบ้านแยกจากแถว

บัณฑิตสาวยิ้มแก้มปริเมื่อกราบลงที่อกของพ่อและแม่ ซึ่งต่าง
ก็โอบกอดบุตรสาวคนเล็กผู้เปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจ

“ยินดีด้วยนะคะลูกสาวคนเก่งของพ่อ รางวัลความขยันและ
มุมานะของลูก...จากพ่อและแม่ค่ะ” อัครวินเอ่ยยิ้มๆ ก่อนยื่นกล่องของ-
ขวัญเล็กๆ ห่อด้วยกระดาษลายสวยให้ลูกสาว

“ขอบคุณค่ะพ่อขาาา อะไรรู้ในกล่องน้ำา เช็คเงินสดเบิกได้
ตลอดชีวิต?” กิริยาเอียงค่อน้อยๆ รอยยิ้มและดวงตาโตเป็นประกาย
แจ่มใสบนใบหน้าจิ้มลิ้มซึ่งถอดแบบผู้เป็นแม่มาดูจะเป็นสิ่งที่คนรอบ
ข้างเห็นจนชินตา และมองด้วยความเอ็นดู

“ยินดีด้วยนะคะลูกสาวสุดที่รักของแม่ แม่ภูมิใจในตัวหนูนะลูก
เก่งมากค่ะ เก่งเหมือนแม่เลย” ผู้เป็นแม่เอ่ยประโยคสุดท้ายหน้าตา
เฉย ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับแจ่มใสคล้ายเด็กซุกซนที่ลืมหื้มของ
ตัวเอง พลอยให้ลูกสะอึกและลูกสาวยิ้มขึ้น ขณะที่บุรุษทั้งสามทำหน้า
แปลกๆ

อัครวินเอ่ยยิ้มๆ ว่า “หนูก็บอกแม่สิคะลูก...น้องมั่ว เอาที่แม่
สบายใจ”

เรณីค่อนน้อยๆ ให้สามีด้วยความเคยชิน พลอยให้ลูกๆ ต่างก็
ยิ้มเพราะความน่ารักของพ่อกับแม่

“ยินดีด้วยนะคะน้องมั่ว” บุรุษกรับบุญเกิดช่องงามที่เรือไฟช่วยถื
ม้ายื่นส่งให้น้องสาวพร้อมเสียงกดชัตเตอร์เก็บบันทึกภาพด้วยฝีมือของ
บรมวิษณุ

ครั้นแล้วบรมวิษณุก็คล้องพวงมาลัยดอกดาวเรืองพวงใหญ่ให้
น้องสาวจนแทบจะไม่เห็นดวงหน้าเล็กๆ จิ้มลิ้มนั้น “ดีใจด้วยค่ะน้อง
มั่ว อุตส่าห์จับกับเขาจนได้” นีละ...ปากเขาละ พี่เบียร์ของแท้ต้องกวน
ประสาทแบบนี้

“ดีใจด้วยค่ะน้องมั่ว” เด็กชายพนมวิษณุซึ่งดูท่าสบายกว่าใคร
เพื่อนเพราะขี่คอลุงบุญเอ๋ยเลียนแบบพ่อเบียร์บ้าง ดวงตากกลมโตคุ้ย
เป็นประกายวิบวับถอดจากพ่อออกมาแทบไม่ผิดเพี้ยน และดูแล้ว...โต

ขึ้นก็คงกวนประสาทและทะเล้นไม่ต่างจากเพื่อนัก

ผู้ใหญ่ต่างหัวเราะด้วยความเอ็นดู

“ขอบคุณนะคะพี่เบียร์ พี่ปุ่น ภูพานจอมแสน อ้อ...นี่รู้ใช่ไหม
อามี่ต้องแก้บนพระพรหมที่อุตสาห์ช่วยจนเรียนจบ เลยให้มาลัย
ดอกดาวเรืองมา”

“ซ้ายยย” บรมวิษณุพยักหน้าหงิกๆ

เรือไฟยัมปลางสายหัวเพราะความกวนของผู้เป็นสามี ก่อนยื่น
กล่องของขวัญให้ “ของขวัญจากพี่สองคนและหลานคะน้องมี้ว ยินดี
กับความสำเร็จของน้องสาวคนเก่งนะคะ”

อัครวิณัฏฐ์ยิ้มกว้างสดใส “ขอบคุณมากนะคะพี่ปุ่นขา ไม่แะก็
รู้ว่าพี่ปุ่นต้องเลือกของขวัญที่ถูกใจน้องมากแน่ๆ เลย”

เรือไฟยัมด้วยความเอ็นดูความซื่ออ่อนของน้องสาวคนเล็กของ
บ้าน

ครั้นแล้วอัครวิณัฏฐ์ก็หันไปสำรวจเครื่องแต่งกายของพี่ชายทั้งสอง
ก่อนทำหน้าคล้ายผิดหวัง “โห...อุตสาห์บอกให้แต่งเครื่องแบบมา ไม่
แต่งมากันเลย”

บรมวิษณุเบ้าปาก “ร้อนจะตาย ใครจะใส่มา ซิชะ...อยากให้
เพื่อนๆ รู้ว่ามีชายหนุ่มในเครื่องแบบมางาน โห...มุกเดิมๆ รู้ทันหรือก”

เรื่องความบ้าเครื่องแบบของน้องสาวคนเล็กของบ้านนั้น ทุกคน
ต่างรู้ดีเพราะเจ้าตัวประกาศชัดเจนมาตั้งแต่ยังเด็กว่า

“โตขึ้นน้องมี้วจะมีแฟนเป็นทหารหรือตำรวจ น้องมี้วอยากเป็น
คุณนาย”

สมัยนั้นใครได้ยินก็อดขำไม่ได้ เด็กหญิงตัวเล็กๆ แต่หน้าตา
ท่าทางจริงจังมาก พอโตเป็นสาว...อัครวิณัฏฐ์ก็ยังแน่นกับความติดตอน
เด็ก จนมีแฟนเป็นหนุ่มในเครื่องแบบสมความตั้งใจ แต่สุดท้าย...รัก
แรกของเธอก็ไม่ได้จบลงด้วยความสุขเหมือนในนิยายทุกเรื่องที่เคย

อ่าน

“แน่...พี่เปียร์อะ อย่ามาทำเป็นรู้ดีไปหน่อยเลย”

กับพี่บลูพี่ชายคนโตของบ้าน อัศวินเยี่ยมหวาน ‘อ๋อน’ ได้เกือบทุกอย่าง แต่กับพี่ชายคนรองแล้ว พี่เปียร์ยอมเป็นเบ๊ให้น้องบ้าง ต้องบอกว่า...บ้าง เพราะถ้าเรื่องไหนที่ไม่ค่อยเข้าทำในความคิดของคนเป็นพี่นัก บรมวิษฐ์ก็จะปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย อย่างเรื่องแต่งเครื่องแบบมางานวันสำเร็จการศึกษาของน้องสาวก็เช่นกัน

ด้วยความที่เจ้าหล่อนคุยกับเพื่อนไว้เยอะว่ามีพี่ชายหล่อมาก พี่ชายคนโตเป็นทหารอากาศ ส่วนพี่ชายคนรองเป็นตำรวจพลร่มซึ่งแม้จะแต่งงานไปแล้ว แต่หญิงสาวก็แสนจะภูมิใจในตัวพี่ชายและอยากอวดเพื่อนๆ

“แหม...ก็น้องมัวอยากให้ใครๆ รู้ว่ามีพี่ชายหล่อเนี่ยละ เวลาพี่บลูกับพี่เปียร์ใส่เครื่องแบบดูเท่ Get smart มาก” วิญญาณนักศึกษาพยาบาลที่ได้เกรดเอวิชาจิตเวชทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติเริ่มเข้าสิง

บรมวิษฐ์ยักษ์ใหญ่ บอกหน้าตาเฉยว่า “ไม่ใส่อะไรหล่อกว่า จริงไหมคะข้าวปุ้น”

เรือไฟหน้าแดงแปริ๊ดเพราะเปลอนึกภาพตาม

ส่วนอัศวินก็ลอบตามองบน “มามุกนี่คนโสดตายเรียบจ้า”

สมาชิกในครอบครัวได้แต่หัวเราะด้วยความขบขัน ก่อนที่เรณิจะเอ่ยยิ้มๆ ว่า

“มาลูกมา ถ่ายรูปกันดีกว่า แดดร้อนเดียวไฉ่แบ่งที่อุดสำหรับโปะหน้ามาจะเยี่ยมเอา เสียเยื่ออดีตนายกละๆ คนสวยหมด ไปเร็ว... ตำรวจจับใช้ประชาชนหน่อยสิ”

“ทราบ...ครับ” บรมวิษฐ์ตะเบ๊ะรับ ตาเป็นประกายวิบวับ พลอยให้ทุกคนยิ้ม

“มัว...” เสียงใสของใครบางคนดังขึ้น

“อ้าว...ฟ้า กำลังมองหาอยู่พอดีเลย” อัศวินยิ้มด้วยความยินดี เมื่อเห็นเพื่อนรักของเธอ ซึ่งวันนี้มีนายตำรวจหนุ่มในชุดเครื่องแบบ เต็มยศเป็นองครักษ์คอยดูแลอยู่ไม่ห่าง

ฟ้าหรือ ‘ปฏิสังขรณ์’ เป็นเพื่อนสนิทอีกคนของเธอ ดูเหมือน ความเป็นเพื่อนกันจะสืบทอดมาตั้งแต่รุ่นแม่ที่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ เรียนพยาบาล จนกระทั่งเรียนจบแต่งงานมีครอบครัวก็ยังไปมาหาสู่ กันเป็นประจำ พอมีลูก...ลูกก็กลายมาเป็นเพื่อนกันอีก แถมโชคชะตา ยังทำให้ทั้งอัศวินและปฏิสังขรณ์ต้องมาเรียนพยาบาลที่เดียวกัน เลย ทำให้สนิทกันยิ่งกว่าเดิม

“สวัสดิ์คะ พ่ออัศ แม่ปี” ปฏิสังขรณ์ยกบ้วนไห้วให้พ่อแม่ พี่ชาย และพี่สะใภ้ของเพื่อนด้วยกิริยาอ่อนช้อย พลอยให้เรณีย์ยิ้มด้วยความเอ็นดู

“หวัดดีจ๊ะน้องฟ้า ยินดีด้วยนะลูก อ้าว...พี่ปิ่นก็มาด้วย”

อัศวินและเรณีย์ยกมือรับไหว้ พ.ต.ต. ปรมัตถ์ ซึ่งเป็นเพื่อนของ ลูกชายคนรอง ขณะที่ปรมัตถ์เองก็ยิ้มกว้างยามเห็นเพื่อน และตอบว่า ทักทายด้วยความดีใจ

“ไม้มิง นี่โดนเด็กบังคับให้แต่งเครื่องแบบมาอวดเพื่อนอีกคน แล้วใช้ไหม”

ปรมัตถ์เพียงแค่มิ้ม แวดตาบอกว่า ‘รู้กัน’ แต่ไม่ตอบว่าอะไร

“แหม...พี่เปียร์ก็...คริคริ ขออวดแฟนนิดหนึ่งคร่าา” ปฏิสังขรณ์ ยิ้มเชินๆ การรู้ทันของชายหนุ่มผู้มีสถานะเป็นทั้ง ‘เพื่อนแฟน’ และ ‘พี่ชายเพื่อน’ ซึ่งเธอรู้จักมาแต่เล็กแต่น้อย

ทุกคนต่างหัวเราะด้วยความขบขัน

ครั้นแล้วปรมัตถ์ก็ยื่นซองบุเกต์ซึ่งจัดด้วยกุหลาบขาวทั้งซ่อให้อัศวิน “ยินดีด้วยนะครับน้องมิว”

แวบแรกที่เห็นกุหลาบขาวซ่อ นั้น...หัวใจดวงน้อยก็พลันเต้นแรง

ขึ้น คล้ายมีเงาของ ‘ใครบางคน’ ทาบทับอยู่ สายตาของแฟนเพื่อน ทำให้ฉวีนี้รู้ว่าสิ่งที่ตนเองคิดนั้นไม่ผิดแน่ แต่ก็แสร้ง ‘ทำเนียน’ สำรวม ภารกิจเมื่อระลึกได้ว่าพี่ชายคนรองจับตามองอยู่

“ขอบคุณมากค่ะพี่ปิ่น” ฉวีนี้ไหลตามน้ำ

“ฉันทักแล้วแกไม่มีชายหนุ่มให้ดอกไม้ก็เลยโทร. บอกพี่ปิ่นสั่งมา เผื่อแกด้วย แต่คงสวยไม่เท่ากับที่พี่ปิ่นให้ฉันหรอกนะแก ทำใจละกัน” ปฏิสังขรณ์แสร้งเกทับ ก่อนยิ้มจนตาหยีเมื่อเพื่อนสาวแยกเขี้ยว

“ขอบใจอะ! รักเพื่อนมากกก ชิ!”

ระหว่างที่ทุกคนกำลังสนทนาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันออกรส อยู่ฉวีนี้ก็แอบกระซิบเพื่อนรัก

“ชิ! หมั่นไส้ ไปใช้เล่ห์กลอะไระพี่ปิ่นถึงได้ยอมแต่งเครื่องแบบ มางานจบได้”

“แหม...ถึงบอกไป คนไม่มีแฟนอย่างแกก็คงไม่เข้าใจหรอกมั้ง” ปฏิสังขรณ์ลอยหน้าลอยตาหัวเราะเบาๆ ก่อนขยิบตาอย่างมีเลศนัย

ส่วนคนฟัง...แม้จะรู้ว่าเพื่อนล้อเล่น แต่คิดไปถึงไหนต่อไหนจน หน้าแดงด้วยความเขินเอง พลอยให้ปฏิสังขรณ์หัวเราะคิกคักด้วยความ ชอบใจที่เหยยเพื่อนให้หน้าแดงได้

“บ้าแล้วแก...คิดไปถึงไหนอะ ฉันทแซวเล่นอะ” คนมีแฟนรีบสกัด ความคิด ‘ติดเรต’ ของคนโสด ตาลอกแล่กมองซ้ายขวา ก่อนลดเสียง เบาเมื่อบอกว่า

“ดอกไม้จากพี่ชั้นนะ มีของขวัญในกระเป๋าแถมด้วย ฉันทักแล้ว พี่เปียร์จับได้เลยโกหก ฮือ...หวังว่าบาปกรรมจากการผิดศีลเพื่อเพื่อน ครั้งนี้ ท่านยมบาลคงให้อภัย อ้อ...มีจดหมายด้วย ฉันทสอดไว้พร้อมกับ กล่องของขวัญแล้ว”

ดวงหน้าจิ้มลิ้มที่แต่งแต้มด้วยรอยยิ้มแจ่มใสพลันหมองลง แม้ จะรีบปรับให้เป็นปกติ กระนั้นก็ไม่อาจพ้นจากการสังเกตของเพื่อนรัก

ไปได้

ปฏิสังขรณ์เรื่อยต่อไปว่า “เห็นพี่ปิ่นบอกว่าช่วงนี้สถานการณ์ทางใต้ไม่ค่อยดีเท่าไร พี่ชั้นเลยยุ่งๆ ใจจริงคงอยากมาแสดงความยินดีแหละ แต่คงปลีกตัวไม่ได้จริงๆ” มิวายแก้แทน

คนฟังยิ้มแปร่งปร่า แม้จะรู้สึกยินดีที่ได้ยินข่าวของ ‘คนไกล’ แต่ก็แฝงไว้ด้วยความเจ็บปวดทุกครั้ง ผ่านมาเกือบสามปี แต่แผลใจก็ยังคงเป็นเหมือนแผลกลัดหนองที่ทำให้ผู้เป็นเจ้าของเจ็บปวดมิวาย

แม้เส้นทางระหว่างเธอกับ ‘พี่ชั้น’ จะกลายเป็นเส้นขนาน และไม่มีทางติดต่อกัน ราวกับไม่เคยมีความรู้สึกดีๆ ให้กันมาก่อน กระนั้นเธอก็ยังรู้ข่าวคราวความเป็นไปของกันและกันจากเพื่อนฝูงคนรอบข้างที่ขยันเป็นกาวใจสมานรอยร้าวเสมอ

อัครวิณีย์ผีดุเฝื่อนด้วยความขำแถมเวทนาตัวเอง อุตุสำหรับเป็นแม่สื่อแม่ชักหาแฟนให้เพื่อนคนโน้นคนนี้ แต่สุดท้ายก็เอาตัวเองไม่รอด

เธอกับ ‘เขา’ รู้จักกันมาหลายปีทั้งในฐานะเพื่อนของพี่ชายคนรอง และพี่ชายของกวีตรา เพื่อนสนิทตั้งแต่ตอนเรียนมัธยม พอตอนเธอเรียนพยาบาลก็เลื่อนสถานะความสัมพันธ์มาเป็น ‘แฟน’ แต่ยังไม่ทันถึงปีด้วยซ้ำ สุภาพบุรุษสามพรานก็หลงมนตร်สาวได้ตามค ซึ่งหนีไปมีเมียซะนี่ ทั้งให้คนที่บ้าเครื่องแบบมาตั้งแต่เล็กจนเกือบจะได้เป็น ‘คุณนาย’ อยู่รวมรอต้องพลาดตำแหน่งไปอย่างน่าเสียดาย

เหอะ! คุณนายเหอะ...ไม่เป็นแล้วก็ได้ เมียทหารนับขวด เมียตำรวจนับเมีย...!

แม้ในใจจะทั้งหมดันไส้ระคนน้อยใจทุกครั้งยามนึกถึง แต่ภายนอกแล้ว...ความเจ็บและไบหน้าเรียบเฉยคล้ายไม่รู้สึกรู้สาคือคำตอบที่ปฏิสังขรณ์ได้รับเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา

เมื่อครั้งที่อัครวิณีย์และกลินท์จำต้องแยกทางเดินนั้น เพื่อนฝูงคนรอบข้างซึ่งเห็นความรักของทั้งคู่ตั้งแต่เริ่มผลิบานแบ่งออกเป็นสองฝัก

สองฝ่าย ฝ่ายแรกเชียร์และลุ้นให้กลับมาคืนดีกันเพราะรู้ว่าเหตุใดฝ่ายชายจึงต้องแต่งงานกะทันหัน ขณะที่ฝ่ายหลังนั้น...ตอนแรกก็พยายามจะเชียร์ให้คืนดีเหมือนกัน แต่หลังๆ มาเสียงค่อนข้างแผ่วเพราะเหตุผลสำคัญ...แม้ฝ่ายชายจะแยกกันอยู่กับภรรยา แต่ก็ยังไม่ได้หย่าขาด และไม่ว่าจะเลิกกันจริงไหม หรือจะเลิกกันเมื่อไร ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้วก็ไม่ใช่นุ่มโสดที่จับต้องได้อีกต่อไป

ในขณะที่ตัวอัคริณีเอง...ไม่มีใครรู้ว่าหญิงสาวทำใจได้มากน้อยแค่ไหนกับความรักครั้งแรกที่ล้มไม่เป็นท่า แต่หญิงสาวก็ยังคงพูดคุ้ยยิ้ม หัวเราะว่าเรื่องสดใสราวกับไม่รู้สึกละไร

บายๆ ผู้คนเริ่มซา รถยนต์ที่เคยจอดเต็มพื้นที่ริมถนน
หน้าวิทยาลัยเริ่มเคลื่อนออกไป กระบะสี่ประตูทรงสูงสีดำจอดปะปนกับรถคันอื่นๆ ในมุมที่มองเห็นประตูใหญ่ทางเข้าวิทยาลัยชัดเจน จอดตั้งแต่เช้า แต่ผู้เป็นเจ้าของก็ยังคงนั่งอยู่ในรถ รอคอยด้วยความอดทนเหมือนเช่นหลายปีที่ผ่านมา

บุรุษในชุดพราวงลายเสือซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งคนขับเหลือบตามองกระจกหลัง จึงได้เห็นภาพที่ ‘หัวหน้า’ ซึ่งแต่งกายด้วยเครื่องแบบคล้ายกันนั่งกอดอกนิ่ง ใบหน้าคมคล้ามแดดเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ดวงตาวาววรีคู้้นถูกบดบังไว้ด้วยแว่นกันแดดสีซาราวกับไม่ต้องการให้ใครรู้ถึง ‘ความรู้สึก’ ที่ผู้เป็นเจ้าของบรรจุเอาไว้ในแวตตาที่ไม่อาจปิดได้มิด แต่ด้วยความที่ทำงานด้วยกันมานานทำให้ลูกน้องพอจะเดาได้ไม่ยาก...หัวหน้ากำลังถูกพิษแห่งความรักเล่นงานอย่างรุนแรง

เมื่อครั้งที่ ‘ร.ต.ต. กลินท์’ ลงมาทำงานในพื้นที่ใหม่ๆ นั้น แม้ ‘หมวดชัน’ จะเป็นคนพูดน้อย ค่อนข้างเงิบขรึม ทว่าใจดี มีน้ำใจต่อลูกน้องทุกคนในฐานะปฏิบัติกรฯ ฝีมือการทำงานสายบู๊ก็เป็นที่

ประจักษ์ ลูกน้องที่ฐานและชาวบ้านในพื้นที่ต่างรักหวอดฉันกันทุกคน
ผ่านไปหลายปีคนสุภาพ พุดน้อย ค่อนข้างเจี๊ยบขริ้มก็เปลี่ยน
ไปแทบจะเป็นคนละคน แทบทุกสัปดาห์จะมีจดหมายถึงหัวหน้าเป็น
ประจำ เจ้าของซองจดหมายสีฟ้าสดใสเป็นใครไม่มีผู้ใดรู้แน่ชัด แต่สิ่ง
ที่ทุกคนเห็นคือหัวหน้าฉันจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ อมยิ้มได้ทั้งวัน

มีครั้งหนึ่ง...หัวหน้าพาลูกน้องออกลาดตระเวนและต้องกระสุน
จนได้รับบาดเจ็บต้องไปโรงพยาบาล คราวนั้นลูกน้องจึงได้เห็นภาพ
เจ้าของซองจดหมายสีฟ้าที่หัวหน้าซุกไว้ในกระเป๋าเสื้อแนบอกซ้าย

สาวน้อยใบหน้าจิ้มลิ้ม ผิวขาวเหลืองในชุดฟ้าเอี๊ยมขาวอันเป็น
ชุดฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาพยาบาล

กิริยาที่เธอผู้นั้นฉีกยิ้มกว้างสดใสจนเห็นลักยิ้มที่มุมปากทั้งสอง
ข้างทำให้ลูกน้องรู้คำตอบว่า ทำไมบางครั้งยามเผผลแค่เอามือแตะอก
ซ้าย หัวหน้าก็ยิ้มได้

พอถึงวงรอบส่งเสบียงและมีจดหมายมาถึงฐาน บรรดาลูกน้อง
ต่างส่งสายตาล้อเลียนกึ่งแซวเป็นที่สนุกสนาน

‘โห...หัวหน้าครีบ สมัยนี้เขาเล่นเอ็มเอสเอ็น (MSN) เล่นไฮไฟว์
(Hi5) กันแล้ว จดหมายมันล้ำสมัยแล้วครีบ’ ลูกน้องเอ่ยถึงการสื่อสาร
ที่ทันสมัยที่สุดในยุคนั้น

คนถูกแซวอมยิ้ม ก่อนตอบเสียงนุ่มตามสไตล์ว่า ‘ไอ้ของพวก
นั้น...ถึงจะไฮเทคแค่ไหน แต่ก็จับต้องไม่ได้ ไร้สิ้นซึ่งความรู้สึก’

‘อื๊วว’

คนพุดน้อยแต่พอดุที่ทำเอาลูกน้องแทบสั่นกลัวความหวานไป
ตามๆ กัน

หลังจากนั้นถ้าได้เข้าเมืองหัวหน้าก็จะส่งซองฝากและมี
จดหมายหรือโปสการ์ดแนบถึงเจ้าของซองจดหมายสีฟ้าเป็นประจำ
เป็นเช่นนี้เกือบปี ก่อนที่ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป ซองจดหมายสีฟ้าที่เคย

ส่งมาเป็นประจำเจียบหายไป ในขณะที่หัวหนาก็ซึมลงและเจียบขมียิ่งกว่าเดิม

ไม่นานหัวหน้าชั้นก็แต่งงาน แต่ไม่ใช่กับเจ้าของซองจดหมายสีฟ้า...ไม่ใช่หญิงสาวที่สวมชุดฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาพยาบาล แต่เป็นสตรีสาวสวยผู้ซึ่งมีศักดิ์เป็นถึงหลานสาวนายทหารชั้นผู้ใหญ่ในกองทัพอากาศ

อย่างไรก็ตาม แม้จะแต่งงานไปแล้ว แต่หัวหนาก็ยังคงใช้ชีวิตส่วนใหญ่ออยู่ที่ฐาน ออกทำงานเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับลูกน้องแทบทุกครั้ง เพิ่งจะมาช่วงหลังๆ ที่มี ‘น้องซิลค์’ นี่เองที่ทำให้หัวหน้าค่อยยืมบ้าง

ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมาหัวหน้าทำตัวรวากับนักสืบด้วยการเฝ้าติดตามข่าวคราวความเป็นไปของนักศึกษาพยาบาลคนหนึ่ง พอถึงวงรอบพักกลับมาอยู่ที่ค่ายนเรศวรซึ่งเปรียบเสมือนบ้านตำรวจพลร่ม เมื่อใดก็ตามที่ว่างเว้นจากงาน หัวหนาก็จะขับรถจากหัวหินขึ้นมาแวะจังหวัดเล็กๆ ริมฝั่งแม่น้ำแม่กลอง เพียงเพื่อที่จะจอดรถชุมนุมอยู่หน้าวิทยาลัยพยาบาล รอคอย ‘ใครบางคน’ แบบลมๆ แล้งๆ เพราะไม่รู้ว่เมื่อไรคนที่หัวหนารอคอยจะออกมาให้เห็น ถ้าโชคดีในช่วงเย็นก็จะเห็นหญิงสาวผู้นั้นออกมาข้างนอกกับเพื่อนสาวกลุ่มใหญ่ของเธอ ซ้อเสปียงอาหารเต็มไม้เต็มมือ พูดคุยร่าเริงพร้อมรอยยิ้มซึ่งดูแจ่มใสยิ่งกว่าที่เคยเห็นในภาพถ่าย และหัวหนาก็จะให้ลูกน้องที่ไปด้วยหิ้วบรรดาของกินไปฝากไว้ให้เธอที่เรือนประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัย

แม้เวลาจะผ่านไปนานสักเพียงใด แต่คงไม่มีใครแทนที่หญิงสาวผู้นั้นได้ เพราะยามเผลอหรือใจลอย หัวหนาก็ยังเอามือแตะที่อกซ้ายเป็นประจำ!

จากจุดที่จอดรถทำให้มองเห็นประตูทางออกด้านหน้าวิทยาลัย

ชัดเจน ผู้คนเริ่มทยอยออกมาขึ้นรถซึ่งจอดไว้ริมถนน แล้วหญิงสาวร่าง
แบบบางก็เดินออกมาพร้อมกับครอบครัวของเธอ แม้อากาศจะร้อน
เพียงใด แต่ดวงหน้าจิ้มลิ้มก็ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส กิริยาร่าเริงเหมือนที่
เคยเห็นจนชินตา

ดวงตาวาริจุตประกายวาบคล้ายยินดี รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏ
ที่มุมปากเมื่อเห็นช่อกุหลาบขาวซึ่งหญิงสาวประคองไว้ในอ้อมแขน
หัวใจอัมเมมได้ชั่วคราว นายตำรวจหนุ่มก็ถอนใจยาวเมื่อความเป็นจริง
กระแทกใจ ทำได้ดีที่สุดแค่มอง ไม่กล้าแม้แต่จะเดินเข้าไปทักทายหรือ
พูดคุยเหมือนเช่นวันวานที่ผ่านมา

สุดท้าย พ.ต.ต. กลินท์ก็ละสายตาจากภาพนั้นก่อนเอ่ยเสียง
เรียบ “กลับค่ายกัน”

2

รถยนต์อเนกประสงค์สีดำนับล้านชิ้นสะพานข้ามแม่น้ำ
แม่กลองซึ่งไหลระเร่ยมมาจากเมืองกาญจน์ก่อนจะไหลออกปากอ่าว
ที่สมุทรสงคราม พอพ้นสะพาน ฝั่งซ้ายมือคือบ้านทหารช่างซึ่งอาจารย์
เคยพานักศึกษาพยาบาลมาร่วมกิจกรรมกับทางจังหวัดเป็นประจำ
ส่วนฝั่งขวาเป็นทางรถไฟที่สร้างบนคันดินสูง ทอดตัวเป็นแนวยาว
คล้ายกำแพงกันเมืองออกเป็นสองฝั่ง

อัศวินซึ่งนั่งเบาะหลังคนขับมีพ่อและแม่ขนานข้างเหลี่ยมมอง
กลับหลังด้วยความรู้สึกคล้ายอาวรณ์

“น่าใจหายเหมือนกันนะคะ เหมือนมีวี่แวงจะมาเรียนที่นี่เมื่อ
ไม่นานมานี้เอง เผลอแวบเดียวสี่ปี จบซะแล้ว แคมป์เดือนหน้าก็ต้อง
ทำงานรับผิดชอบชีวิตคน แต่มีวี่แวงมีความรู้สึกเหมือนตัวเองยังไม่โต
ยังไงก็ไม่รู้จะคะแม่”

เรณิดที่จะยิ้มไม่ได้เมื่อลูกสาวคนเล็กเอียงคอซบไหล่ โอบเอว
คลอเคลียด้วยกิริยาอดอ้อน มือเรียวลูบศีรษะทวยที่ปกคลุมด้วยกลุ่ม
ผมหยักศกสีน้ำตาลไหม้นุ่มมือด้วยความเอ็นดู

“แม้ว่าเพราะน้องเป็นลูกคนเล็กด้วยหรือเปล่าคะลูก มีพี่ชายตั้ง
สองคนคอยดูแลก็เลยรู้สึกเหมือนตัวเองยังเป็นเด็กตลอดเวลา แต่แม่

ว่าอีกหน่อยถ้าน้องทำงาน ได้ออกไปเผชิญโลกกว้าง เจอผู้คนมากมาย
หลายตา น้องอาจจะรู้สึกโตกว่านี้ก็ได้ล่ะลูก” เเรนีเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อน
โยน

บรมวิษฐ์ซึ่งรับหน้าที่พลขับริบบอกว่า “ถ้าน้องคิดว่าตัวเองยัง
ไม่โตก็อย่าเพิ่งทำงานก็ได้นะ เรียนโทต่อเลยดีไหม”

อัครวินเฝยหน้าจากอกแม่ ทำปากย่นคล้ายเด็กแสบจน “ไม่ได้
หรอหค๊ะพี่เปียร์ มิวจะทำแบบนั้นได้ยังไง ในเมื่อมิวต้องไปทำงานใช้
ทุน”

ปกติหน่วยงานในระบบบริการสุขภาพก็ขาดแคลนบุคลากรอยู่
แล้ว และจากเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัด
ชายแดนภาคใต้ก็ยิ่งส่งผลให้ปัญหาดังกล่าวรุนแรงมากขึ้น บุคลากร
ขอโอนย้ายออกจากพื้นที่ไม่เว้นแต่ละวัน หรือถ้าโอนย้ายไม่ได้ก็ยอม
ที่จะลาออก แม้ก่อนหน้านี้อาจผลิตพยาบาล 3,000 คน โดยคัดเลือก
จากคนในพื้นที่มาศึกษาเพื่อกลับไปทำงานในท้องถิ่นของตนเอง
กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการ ดังนั้นจึงมีโครงการพยาบาล
จิตอาสาเกิดขึ้น โดยรับสมัครนักศึกษาพยาบาลที่สมัครใจรับทุนตั้งแต่
ปีแรกที่เข้าศึกษา เมื่อสำเร็จการศึกษาก็ไปปฏิบัติงานในพื้นที่สาม
จังหวัดชายแดนภาคใต้ อัครวินเลือกรับทุนด้วยอุดมการณ์อันแรงกล้า
ที่จะไปปฏิบัติงานในพื้นที่ที่ขาดแคลนบุคลากรสาธารณสุข ประจวบ
เหมาะกับชายหนุ่มที่วาดฝันอนาคตร่วมกันก็ทำงานอยู่ในพื้นที่นั้นด้วย
แต่วันนี้...สถานการณ์เปลี่ยนไป ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่
เปลี่ยนแปลง คนเป็นพี่จึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้น้องสาวเปลี่ยน
ใจ แม้กระทั่ง...

“เดี๋ยวพี่ใช้ทุนให้เอง” บรมวิษฐ์เอ่ยง่ายๆ เหมือนกำปั้นทุบดิน
ซึ่งเป็นสิ่งที่เจ้าตัวรู้ว่าจะไม่ควรและไม่เคยมีในหัวมาก่อน แต่เพื่อน้อง
แล้ว...พี่ทำได้ทุกอย่าง

“ไม่เอารอก” คนน้องก็ปฏิเสธทันทีเหมือนกัน

“มีว่ไม่อยากเสียสัจจะ อุตส่าห์ได้ทุนมาเรียน แต่สุดท้ายพอจบมาก็ไม่ทำงานใช้ทุน จ่ายเงินแทน แล้วแบบนี้โรงพยาบาลที่รอให้เราไปทำงานก็เท่ากับรอก่อสี่ปีโดยเปล่าประโยชน์ละ”

บรมวิษฐ์ลอบสบตากับภรรยาซึ่งนั่งเบาะหน้าคู่กัน รู้ว่างานนี้... ไม่เหมือนอย่างที่คิด “หรือไม่ว่...ขอเปลี่ยนเป็นใช้ทุนที่อื่น แม่คง...จัดให้ได้” บรมวิษฐ์ยื่นข้อเสนออีกทาง แม้จะขัดกับความรู้สึกอย่างมากก็ตาม

แม้แม่จะเออร์ลี่ไทร์ตั้งแต่พ่อเกษียณอายุราชการ แต่ก็ยังมีคอนเนกชันพอจะขอความช่วยเหลือได้ ขณะที่ทั้งพ่อและแม่ต่างก็ลอบสบตากันด้วยรู้ดีถึงเจตนาของลูกชายคนรอง

คนเป็นน้องทำปากยื่นคล้ายเด็กขี้จน ก่อนทำความหลัง “พีเปียร์จำได้ไหม ตอนเด็กๆ พีเปียร์ก็เคยอยากเป็นนักบินเหมือนพีบลู แต่พอสอบเตรียมทหารได้เหล่า ทอ. ขึ้นมา พีเปียร์ก็ยังไม่เลือก ทอ. พีเปียร์จำความรู้สึกตัวเองตอนนั้นได้ใหม่ว่าเพราะอะไร”

ทอ. ย่อมาจาก ทหารอากาศ

บรมวิษฐ์นั่งอิงไปชั่วขณะเมื่อหวนระลึกถึงความทรงจำเก่าๆ

ทั้งบุรุษกรและบรมวิษฐ์ต่างก็เติบโตมาในรั้วสีเทาเมื่อครั้งที่พ่อยังรับราชการในกองทัพอากาศ ถูกอบรมด้วยวินัยของทหารและการเลี้ยงดูของแม่ที่เป็นพยาบาล พ่อกับแม่จะพำสอนลูกชายทั้งสองคนเสมอว่า ถ้าเราตั้งใจทำหน้าที่ของเราอย่างเต็มความรู้ความสามารถ มุ่งมั่นทำแต่สิ่งดีๆ ตอบแทนแผ่นดินเกิด สักวันหนึ่งสิ่งดีๆ จะย้อนกลับมาหาเราเอง การที่จะเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานก็ต้องเกิดจากความรู้ความสามารถของตนเองเป็นหลัก ส่วนการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้อื่นเป็นเพียงผลพลอยได้ เพราะถ้าเราเป็นคนดีจริงๆ แล้ว คนที่เป็นผู้ใหญ่มีเมตตาธรรมย่อมมองเห็นและให้การส่งเสริมสนับสนุนโดยไม่ต้องร้องขอ

คำพูดของแม่ที่เปรี๊ยะๆ เมื่อสมัยที่ลูกชายทั้งสองสอบติดเตรียมทหารเมื่อสิบกว่าปีก่อนยังเด่นชัดในความทรงจำ

‘ถึงแม้พ่อจะไม่ได้อยู่ในกองทัพเหมือนเดิมแล้ว แต่ก็ยังมีคุณลุงคุณอาที่เคารพนับถือสนิทสนมเดินสวนสนามกันเต็ม ‘แปดแฉก’ ถ้าเลือก ทอ. แล้วดันเป็นทหารชั้นเลวของกองทัพ พ่อคงไม่ไปขอร้องคุณลุงหรือคุณอาให้ช่วยให้พ้นผิดหรอก แต่ทุกคนพร้อมดูแลเต็มที่เพราะความเป็นลูกพ่อ เพราะฉะนั้นอย่าให้ใครต้องมาเดือดร้อนเพราะเรา ถ้าจะเป็นทหารอากาศก็ต้องครองตนให้อยู่ในวินัย ตั้งใจทำทุกบทบาทให้เต็มที่ เต็มศักยภาพของตัวเอง ยิ่งมีผู้ใหญ่รู้จักและเมตตาเยอะก็ยิ่งต้องค้อมตัวให้ติดดิน อย่างกว้างให้ใครว่าเสียไปถึงผู้ใหญ่เอาได้ แต่ถ้าคิดว่าจะครองตนให้อยู่ในระเบียบวินัยไม่ได้ก็พิจารณาตัวเองให้ดี’

คนพี่นั้นแม่ไม่ห่วงเพราะเป็นเพราะคนสุขุม มีระเบียบวินัย และเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่มาแต่ไหนแต่ไร แต่ความนัยนั้นน่าจะเตือนสติลูกชายคนรองผู้ซึ่งได้รับสมญานามตั้งแต่มัธยมว่า ‘นักเลงเรียกพี่’ มากกว่า

วันที่เลือกเหล่า บุรัสร่มงูเป้าที่ ทอ. ด้วยความแน่วแน่ตั้งใจที่จะเป็นนักบินอันเป็นความฝันตั้งแต่วัยเยาว์ ขณะที่บรมวิษุ์แม่เคยมีความฝันจะเป็น ‘คนขับเครื่องบิน’ แต่ด้วยความที่รู้นิสัยตัวเองดีเรื่องความเป็นคนใจคอกนักเลง ไม่ยอมใครถ้าตนเองไม่ผิด เกรงจะไม่สามารถครองตนให้อยู่ในระเบียบวินัยได้เหมือนพี่ชาย ทำให้ชายหนุ่มตัดสินใจเบนเข็มไปเลือกเหล่าตำรวจซึ่งเป็นสิ่งที่รักไม่แพ้การเป็นนักบิน

“เนอะ...เห็นไหม ขนาดพี่เปี๊ยะยังไม่ชอบเรื่องการใกล้ชิดผู้ใหญ่หรือใช้เส้นสาย เพราะฉะนั้น...เราจะไม่พูดเรื่องนี้กันอีกแล้วนะคะ และน้องมัวก็ตัดสินใจดีแล้ว” ริมฝีปากอิมสีสดเย็นน้อยๆ แขนเรียวกอดอกราวเด็กน้อยแสงอนคนเก่าเมื่ออยู่ท่ามกลางสมาชิกในครอบครัวในฐานะลูกสาวคนเล็กและคนเดียวของบ้านที่ทุกคนต่างก็รักเอาใจ

“แต่พี่เป็นห่วงน้องม้วนนะ ไม่อยากให้น้องไปอยู่ในพื้นที่เสี่ยงอันตรายแบบนั้น น้องมีสิทธิ์ที่จะเลือกที่ที่ปลอดภัยและสะดวกสบายกว่านั้นเยอะ” คนพี่ก็ยังคงดันทุรังอย่างไม่ยอมแพ้ แกล้งหลับหูหลับตาลืมอุดมการณ์ของตัวเองเมื่อครั้งไปปฏิบัติหน้าที่เสี่ยงอันตรายในพื้นที่สีแดงอย่างอำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลามาหลายปีติดๆ

บุรุษกรซึ่งนั่งเบาะหลังสุดโดยมีหลานชายนอนหลับสบายบนตักเลือกที่จะฟังเงียบๆ เขาอายุห่างจากน้องชายคนรองสามปี สนิทกันมากเพราะเป็นผู้ชายเหมือนกัน วัยใกล้เคียงกัน และโตมาด้วยกัน แต่กับน้องสาวคนเล็กค่อนข้าง ‘ห่าง’ ด้วยอายุที่มากกว่าเกือบรอบ ในขณะที่บรมวิษณุเป็นคนช่างพูดช่างคุย ชอบกระเซ้าเย้าแหย่ จึงสนิทกับน้องสาวคนเล็กมากกว่า

“มัวรู้แล้วว่าทำไมมัวถึงไม่โตสักที” อัศวินทำหน้าอง้ง้า

“ถูกพี่ปลุกกับพี่เปียร์แย่งกินหมดเหอะคะลูก” อัศวินแสร้งกระเซ้าหวังให้บรรยากาศดีขึ้น แต่ลูกสาวกลับยั้งหน้าออกไปใหญ่

“พออะ...อย่าทำให้น้องมัวเขวสิคะ” แล้วหญิงสาวก็หันไปเอ่ยกับพี่ชายคนรองต่อด้วยน้ำเสียงกระเจ้ากระงอด “น้องมัวรู้แล้วว่าทุกวันนี้ที่รู้สึกเหมือนไม่โตสักทีก็เพราะมีอะไรพี่เปียร์ก็จะคอยกางปีกปกป้องน้องตลอด ไม่เคยให้สัมผัสความทุกข์ยากลำบากอะไรในชีวิต แต่ก่อนเคยดีใจที่ชีวิตเหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ตอนนี้มัวชักเริ่มกลัวขึ้นมาเหมือนกัน กลัวว่าวันหนึ่งถ้ามัวต้องออกไปใช้ชีวิตในสังคมการทำงานแล้วมัวจะเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคได้ยังไง”

คนเป็นพี่ได้ยินประโยคนั้นก็ชักจะน้อยใจขึ้นมาเหมือนกัน ด้วยความที่แม่มีน้องสาวคนเล็กตอนที่ตัวเองเริ่มโตและรู้เรื่องแล้ว ทำให้บรมวิษณุแสนจะเห่อน้อง ถึงแม้น้องจะอยู่กับพ่อแม่ซึ่งอยู่กันคนละจังหวัด แต่ก็โทรศัพท์คุยกันแทบทุกวัน และทุกเดือนพ่อกับแม่และน้องก็จะกลับมาบ้านที่อำเภอธาตุพนมตลอด ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่าง

พี่น้องแน่นแฟ้น

น้องเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก ช่างพูดช่างคุยและซื่ออ้อนนัก แต่ขณะเดียวกันก็แสนงอนเป็นที่สุดเหมือนกัน ทุกครั้งที่น้องร้องให้...คนที่เบียดเป็นร้อนที่สุดก็คือพี่เปียร์

พอน้องโตเป็นสาว ความน่ารักทำให้มีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบมากมาย พี่ชายคนรองก็คอยทำตาเยียวกันท่าทุกคนจนไม่มีใครกล้าจีบ จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อน้องเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา ‘เพื่อนรัก’ พิสูจน์ความรักที่มีต่อน้องจนคนพี่ยอมใจอ่อน วางมือให้เพื่อนเข้ามาดูแลน้องแทน แต่ไม่ทันไรก็ดันเกิดเรื่องซะก่อน และนั่นคือเหตุผลสำคัญว่าทำไมบรมวิทย์ถึงได้หวงและห่วงน้องนัก

“พี่เปียร์ยุ่งกับชีวิตน้องมัวมากเกินไปใช่ไหมคะ” บรมวิทย์เอ่ยด้วยความน้อยใจ ริมฝีปากม้มแน่นเป็นเส้นตรง

ครั้นแล้วมือเรียวของเรือไฟที่นั่งข้างๆ ก็แตะแขนผู้เป็นสามีเบาๆ คล้ายปรามให้ใจเย็นลง

พ่อแม่และพี่ชายคนโตเลือกที่จะเงียบ รอดูสถานการณ์ไปก่อน ซึ่งค่อนข้างมั่นใจว่าต้องคลี่คลายไปในทางที่ดี

ในขณะที่อัครวิทย์ก็เหมือนจะรู้ว่าพี่ชายน้อยใจ ความที่สนิทกับพี่มากอีกเช่นกันที่ทำให้หญิงสาวค่อนข้างไวต่ออารมณ์ความรู้สึกของคนเป็นพี่ และเริ่มรู้สึกผิดที่ทำร้ายความหวังใยของพี่ชาย น้ำเสียงจึงอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ใช่อย่างนั้นคะ น้องไม่ได้ต้องการจะสื่อว่าพี่เปียร์ยุ่งกับชีวิตของน้อง” ยามอ่อน...เจ้าหล่อนก็แทนตัวเองว่า ‘น้อง’ ได้อ่อนหวานน่าฟังนัก

“น้องชอบนะคะเพราะน้องรู้ว่าพี่เปียร์เป็นห่วงน้อง แต่บางเรื่องน้องก็อยากจะทำตัดสินใจด้วยตัวเองบ้าง ถ้าตัดสินใจผิดหรือพลาดไปน้องก็จะได้ไม่ต้องไปหาเรื่องโทษคนอื่น ส่วนเรื่องทำงาน...น้องขอ

ตัดสินใจเองนะคะ” เสียงตอนท้ายออกแนวอ่อนแบบที่ทำให้ใครต่อใคร
ใจอ่อนมานักต่อนักแล้ว

พอคนพี่รู้ว่าตัวเองเป็นต่อก็ได้ที่เอ่ยเสียงเข้มว่า “ฉันไปไหนก็ได้
ที่ไม่ใช่ได้”

“ทำไมคะ...มีเหตุผลอะไร”

“จะให้พี่พูดตรงๆ ไหมว่าพี่ห่วงน้อง พี่กลัวน้องมัวไปเจอไอ้ชั้น
แล้วมันจะทำให้น้องของพี่เสียใจอีก!”

อัคริณีแหม่ริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง ถอนใจเหือกใหญ่ ก่อนเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงจริงจังจึงเป็นการเป็นงานว่า

“สำหรับมัวแล้ว จบก็คือจบค่ะ มัวไปได้ไม่ใช่เพราะใคร แต่มัว
ไปเพราะอุดมการณ์ของตัวเอง”

“อุดมการณ์ของน้องมัวคืออะไรคะ” บรรณวิษฐ์เริ่มพาล ไม่ยอม
จนมุมง่ายๆ

เรณีย์มบางๆ เมื่อเห็นสถานการณ์เริ่มคลี่คลายไปในทางที่ดี แต่
อดไม่ได้ที่จะส่ายหน้าด้วยความระอาระคนขบขันปฏิริยาของลูกชาย
คนรอง

ไอ้คนพี่ที่ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ เรื่องดันทุรังทั้งที่รู้ว่าตัวเองผิด
ทำตัวเหมือนปลาไหลมุดดินแข็งละก็...ได้พ้อมาเต็มๆ ลูกพ่อจริงๆ

คนเป็นแม่แอบค่อนข้างอดสาบด้วยความหมั่นไส้อยู่ในใจ

อัคริณียึดอก เชิดหน้าเมื่อท่องคำปฏิญาณด้วยความภาคภูมิใจ
“ข้าพเจ้าจะใช้ความรู้ความสามารถที่ได้รับประสิทธิ์ประสาทจาก
สถาบันการศึกษาของข้าพเจ้าไปใช้ประโยชน์แต่ในทางที่เป็นคุณ เพื่อ
ประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์ทั้งปวง อ้อ...คงไม่แตกต่างกับที่ตำรวจ
ไทยขอรับรองกรอกหูพยาบาลทุกวันใช่ไหม...เกียรติตำรวจของไทย
เกียรติวินัยกล้าหาญมันคง ต่างชื่อตรงพิทักษ์สันติราษฎร์นั่น...” และ
มิวายที่จะเหน็บเอาด้วยความหมั่นไส้

“ตกลงตำรวจกับพยาบาลจะกินอุดมการณ์กันแทนข้าวใช่ไหม
ดีเลย...จั้นเย็นนี้อดิดผู้ว่า และอดิดนายกละห์ จะไปกินอาหารญี่ปุ่น
กัน ส่วนตำรวจกับพยาบาลจะกินอุดมการณ์ก็เชิญ...ตามสบาย” ออดิด
นายกละห์กาชาดเอ่ยหน้าตาเฉย

ลูกสาวรีบหันมาประท้วงทันที “แน่...แม่อะะ ไหงมาลอยแพกัน
ง่าย ๆ แบบนี้ละคะ”

“อ้าว...ก็เห็นจะกินอุดมการณ์กัน แม่ก็นึกว่าคงอิ่มแล้ว ดี...ไม่
เปลือง เดี่ยวคนอุดมเกินจะไปกินแฮมมอนกัน ดีไหมพี่บลู พี่ปุ่น” ออดิด
นายกละห์กาชาดหันมาหาแนวร่วม

เรือไฟอมยิ้มขึ้นๆ ความน่ารักของแม่สามี ขณะที่บุรัศกรก็ยิ้ม
น้อยๆ แม่น่ารักเสมอ ทุกครั้งที่สมาชิกมีเรื่องลับผีปากกัน แม่จะฟัง
เงียบๆ และมีทางออกที่น่ารัก เหมาะสม อย่างเช่นคราวนี้

ครั้นสงครามสงบลง เรณิจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “พี่เปียร์
รักน้อง เป็นห่วงน้อง น้องมัวก็รู้ แต่บางครั้ง...ความรัก...ก็ต้องมีขอบเขต
ที่เหมาะสม เหมือนอย่างนี้น้องบอก ต้องปล่อยให้พี่เรียนรู้ที่จะเผชิญ
โลก เรียนรู้ที่จะเผชิญความผิดหวังด้วยตัวเองบ้าง ไม่อย่างนั้นวันหนึ่ง
ถ้าไม่มีพวกเรา น้องก็จะลำบาก”

“เห็นไหม...แม่อีกยังเข้าข้างน้องมัวเลย” อัศวินรีบล่ำทับพลงยิ้ม
เป็นต่อ ขอเกทับสักนิดก็ยังดี

“แม่ไม่ได้เข้าข้างใคร แต่แม่กำลังจะสอนเหมือนที่แม่เคยบอก
ลูกเสมอว่า...อย่าหวงหรือห่วงใครมากเกินไปเพราะมันเป็นเหมือน
ดาบสองคม ถ้าเราประคบประหงมมากเกินไป วันที่ไม่มีเรา เขาก็จะ
ลำบากในการใช้ชีวิตตามลำพัง ขณะเดียวกันก็อย่าคิดว่าถ้าไม่มีเรา
แล้วคนอื่นจะอยู่ไม่ได้ แรกๆ ที่ไม่มีเรา เขาก็อาจจะใช้ชีวิตซุกซลัก
บ้าง แต่สุดท้ายทุกคนก็มีสัญชาตญาณของการปรับตัวและเอาตัวรอด
ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นพี่น้องเป็นห่วงกันได้ แต่ให้พอดี และก็ต้องฝึกให้

ยืนได้ด้วยตัวเองเพื่อที่อีกคนจะได้ไม่ลำบากเกินไปนักในวันที่ต้องออกไปใช้ชีวิตตามลำพัง”

คำพูดของแม่ทำให้นายตำรวจหนุ่มนิ่งเงียบ ด้วยเห็นคล้อยตาม ที่แม้ว่า ขณะนี้อัศวินก็กอดแขนเอียงคอขบไหล่แม่ด้วยกิริยาอดอ้อน ก่อนเอ่ยว่า

“ขอบคุณมากนะคะแม่ ขอบคุณแม่ที่ให้ข้อคิดดีๆ สำหรับลูกเสมอ น้องมีรักแม่ รักพ่อ รักพี่บลู พี่เปียร์ พี่ปุ่น และทุกๆ คนในครอบครัวของเรา ครอบครัวของเราอบอุ่นเสมอ มีมันใจว่าความรักความอบอุ่นจากครอบครัวจะทำให้มีภูมิคุ้มกันด้านเวลาออกไปเผชิญโลกภายนอก และถ้าวันไหนที่มีวุ่นวายจริงๆ มีวุ่นคิดถึงบ้านของเราเป็นอันดับแรก เพราะบ้านของเราอบอุ่นและปลอดภัยเสมอ”

อัศวินและเรณิต่างส่งยิ้มให้กันด้วยความโล่งอกกระคนอิมเอิบใจ แค่นี้ลูกบอกว่าจะคิดถึงบ้านเป็นอันดับแรกเพราะบ้านคือที่ที่อบอุ่นและปลอดภัย...ก็เท่ากับที่พ่อกับแม่เพียรพยายามปลูกฝังให้ลูกรู้สึกรักและผูกพันกับครอบครัวมาตั้งแต่เล็กจนโตประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

บ้านสองชั้นบนเนื้อที่เกือบร้อยตารางวาร์มรื่นด้วยต้นไม้
น้อยใหญ่และสีสันสดใสของไม้ดอกที่ปลูกโดยรอบ เมื่อสมัยที่พ่อยังรับราชการในกองทัพ บ้านเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเสียงพูดคุยของสมาชิก แต่หลังจากพ่อเปลี่ยนสายงานไปอยู่กรมการปกครอง ต้องไปรับราชการต่างจังหวัดและโยกย้ายเป็นประจำ บ้านก็ถูกปิดไว้ แต่ก็ไม่ใช่เพราะญาติพี่น้องที่มาเรียนหรือมาทำงานที่กรุงเทพฯ เวะเวียนมาพัก ช่วงที่บุรุษกรและบรมวิษณุเรียนโรงเรียนนายร้อย พอออกจากโรงเรียนก็พาเพื่อนมากินมานอนที่บ้านเป็นประจำ

อย่างไรก็ตาม...แม้ว่าสมาชิกในครอบครัวจะไม่ได้อยู่พร้อมหน้า

พร้อมตากัน กระนั้นแล้วความรักความผูกพันของพี่น้องก็ยังคงเหนียวแน่นไม่เสื่อมคลาย

หลังรับประทานอาหารญี่ปุ่น พอลกลับเข้าบ้าน สมาชิกก็นั่งเฝ้าภาปราศรัยกันครู่ใหญ่ ก่อนแยกย้ายเข้าห้องส่วนตัว

มือเรียวกางกล่องของขวัญและช็อกโกแลตขาวบนโต๊ะข้างเตียงริมฝัปกอ้มยิ้มแน่นจนเป็นเส้นตรงเพื่อระงับความเจ็บปวดในใจที่พวยพุ่ง ยามอยู่ต่อหน้าผู้คนเธออาจยิ้มได้ หัวเราะเสียงดังคล้ายมีความสุขเต็มประดา แต่ยามอยู่ตามลำพังเธอก็เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ที่เจ็บได้ และร้องไห้เป็น

เรื่องราวความรักที่สุดท้ายก็จบลงด้วยหยาดน้ำตาของเธอนั้น คนรอบข้างต่างรู้ดี เมื่อแรกที่มีชายหนุ่มผู้ซึ่งเป็นเพื่อนรักกับลูกชายคนรองมาจีบลูกสาว ‘คุณนายปี’ ยิ้มกว้างถูกใจเพราะชอบพอนิสัยใจคอ กันมาแต่ไหนแต่ไร แถมฝ่ายชายยังมีดีกรีเป็นนายตำรวจอนาคตไกล เป็นลูกชายของเพื่อนรุ่นพี่สมัยเรียนมัธยมที่เมืองสกลนคร สมองอันปราดเปรื่องรับคำชวนฉบับไว บ้านนี้มีลูกชายสองคน ลูกสาวคนเล็กหนึ่งคน ที่บ้านมีที่ทางหลายร้อยไร่ หน้าตาดี นิสัยใจคอดี หน้าทีการงานมั่นคง ดูแววแล้วอนาคตไกล มือเรียวกางคนเป็นแม่จึงกดไฟเขียวฉบับ

...

‘เต็ม 10 แม่ให้ 1,000 ชาดตัว!’

คนเป็นพ่อกลับทำหน้าดู แสร้งบอกด้วยน้ำเสียงขึงขังทั้งที่ดวงตาเป็นประกายราวกับจะยิ้มได้ว่า ‘ไม่ได้! บ้านนี้ไม่ต้อนรับลูกเขยตำรวจ แค่ลูกชายเป็นตำรวจก็แทบจะตัดออกจากกองมรดกอยู่แล้ว’

คนรอบข้างต่างลอบยิ้มด้วยความขบขันด้วยรู้ถึงที่มาของประโยคนั้นดี จะไม่ให้ขันได้อย่างไร...ก็แฟนเก่าสมัยพระเจ้าเหาของคุณนายปีเป็นตำรวจ แม่เรณิตกลงปลงใจแต่งงานกับนายทหารหนุ่ม

ลูกทัพฟ้าจนมีพยานรักถึงสามคน แต่ลูกณุกียังครองความโสดเอาไว้ อย่างเหนียวแน่น พอมีหลาน...แฟนเก่าที่ผันตัวเองเป็นพี่ชายก็ค่อยๆ เลื่อนฐานะขึ้นเป็นลุงที่น่ารักของหลานๆ และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปี ลูกก็ยังครองความเป็นโสดเอาไว้ อย่างเหนียวแน่น

เรณิแอบย่นจมูก ดวงตาเป็นประกายแจ่มใสชุกช้นไม่แพ้ลูกสาว หากยามสบตากัน ใบหน้าจิ้มลิ้มพลันยิ้มหวานจ้อยจนตาหยี จัดเอา มารยาทหญิงที่เพียรฝึกมาตั้งแต่สาวยันแก่มาใช้ ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้วก็ไม่ ค่อยได้ผลเท่าใดนักเพราะสามีไม่ค่อยยอมแกลังทำตัวเป็นผู้ชายโง่ๆ หรือตามไม่ทันสักที

‘แฮม...ก็เด็กๆ ชอบกัน เราจะไปกีดกันทำไมคะ ลูกคบกันอยู่ใน สายตาเรายังดีกว่าแอบคบกันไม่ใช่หรือคะ...คุณสามีสุดที่รัก’

ผู้เป็นสามีสะบัดหน้าพริตราวหนูน้อยซึ่งอนยามอยู่กันตาม ลำพัง บอกเสียงแข็งซึ่งซังว่า ‘ไม่! คำไหนคำนั้นด้วย’

ภรรยาหัวเราะคิกคักด้วยความขบขัน ครั้นแล้วคนที่สะบัดหน้าเมื่อ ครู่ก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อมือเรียวยาวจุ่มนิตๆ ที่เอวด้วยความหมั่นไส้ ‘นี่แน่ะ...นี่แน่ะ...!’

‘เฮ้ปี...ไม่เอา ไม่เล่นนะ แก่แล้ว เล่นเป็นเด็กไปได้’

‘ก็แฮม...ก็แก่แล้วนะสิ แต่คนบางคนยังอนตื้บป้องเหมือนเด็ก อยู่เลย นี่แน่ะ...นี่แน่ะ ซึ่งอนตื้บ’

เสียงหัวเราะคิกคักของคนแก่ลื้มวัยสองคนดังผสานกันพลอยให้ ลูกๆ ต่างมองตากันปริบๆ ก่อนจะยิ้มและส่ายหน้าด้วยความขบขันกับ ความน่ารักที่เกิดขึ้นเป็นประจำของผู้ให้กำเนิดทั้งสอง

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีคุณพ่อที่แสนจะหวังลูกสาวเพราะหนุ่ม ที่มาจีบดันเป็นตำรวจเหมือน ‘กิ๊กเก่า’ คุณนายปี กระนั้นแล้วนาย ตำรวจหนุ่มก็มีได้ย่อท้อ ยังคงเพียรพยายามฝ่าด่านสายตาดุๆ ของพ่อ อาศัยความนอบน้อมสมำเสมอเข้าทางแม่ (ที่แสนจะเต็มใจยิ่ง) จนสาว

เจ้าใจอ่อน ยอมให้แหวนญาติ นรต. (นายร้อยตำรวจ) เข้าไปสวมใน นิ้วเรียวยาวได้สำเร็จเมื่อหญิงสาวเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา

แม้บรมวิชชุและกลินท์จะสำเร็จการศึกษาด้วยคะแนนอันดับ ต้นๆ ของรุ่น มีสิทธิ์เลือกสถานที่ทำงานก่อนใครเพื่อน แต่ทั้งสองต่าง ก็สมัครใจเลือกเป็นตำรวจตระเวนชายแดนไปปฏิบัติงานในพื้นที่ ชายแดนภาคใต้ ด้วยอุดมการณ์อันแรงกล้าที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการ รักษาความสงบของดินแดนปลายด้ามขวาน โดยมีสาวน้อยร่างเล็ก แบบบางให้คำมั่นสัญญาว่า

‘เอาใจน้องม้าวเรียนจบ น้องจะลงไปทำงานที่ใต้กับพี่ชั้นนะคะ น้องอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์กับสังคมบ้าง ถึงแม้จะเป็นเพียงนอต ตัวเล็กๆ ของเครื่องจักร แต่น้องก็ภูมิใจที่จะเป็นส่วนหนึ่งซึ่งทำให้ เครื่องจักรเดินหน้าต่อไปได้’

ระยะทางที่ห่างไกลไม่มีอะไรรับประกันความสัมพันธ์ นอกจาก ความไว้วางใจและเครื่องมือสื่อสารไร้สายที่โทร. เดิมกำลังใจให้กันและ กันเป็นประจำ

อัศวินไม่คิดเล็กคิดน้อยถ้าเขาจะเที่ยวหรือปลดปล่อยบ้างตาม ธรรมชาติของผู้ชาย เพราะเธอก็ไม่อาจดูแลในเรื่องนี้ได้จนกว่าจะเรียน จบและแต่งงานถูกต้องตามกฎหมายและประเพณี นั่นทำให้ชายหนุ่ม ยิ่งเกรงใจ กลืนทมิฬใจว่าเขาไม่มีทางทำผิดต่อเธอเพราะปกติเขาก็ ไม่ใช่นักชอปปิ้งหรือดื่มเหล้าเคล้านารีอยู่แล้ว แต่สุดท้าย...ชายหนุ่ม ก็พลาดจนได้

อัศวินยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อรู้ว่า...พี่ชั้น...ต้องแต่งงาน แถมยังแซวทั้ง สะอื้น

‘ถ้ามีเจ้าตัวเล็ก น้องม้าวขอเป็นอาณะคะ ขอให้...พี่ชาย...โชคดี... รักพี่สะใภ้ให้มากกว่าที่เคยบอกน้องม้าว’ มือเรียวยาวพุ่มไหวพร้อมค้อม ศีรษะด้วยความอ่อนโยน ยามเงยหน้าขึ้นสบตารอยยิ้มนั้นช่างอ่อน

หวานนัก แต่แวตาปวดร้าว

ร่างสูงที่เคยผจญทั้งการถูกลอบยิงและการวางระเบิดมาแล้วนับไม่ถ้วนจากเหตุการณ์ไฟใต้ระอุ ยามนี้...ทั้งใบหน้าและแวตาดูอ่อนล้ายิ่งนัก

‘ถึงแม้พี่ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขความผิดพลาดที่ทำกับน้องมี้วได้ แต่พี่อยากบอกว่า...ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหนๆ พี่ซันก็ยังคงรักและเป็นห่วงน้องเหมือนเดิม พี่จะคอยดูแลอยู่ห่างๆ ภาวนาให้น้องเจอคนที่รักน้อง และ...ไม่ทำให้น้องเสียใจเหมือนที่พี่ทำ’

หลังจากวันนั้นเส้นทางระหว่างคนทั้งคู่ก็กลายเป็นเพียงเส้นขนาน รู้ข่าวคราวรู้ความเป็นไปของกันและกันจากเพื่อนฝูงคนรอบข้าง แต่ไม่มีแม้แต่การพบเจอหรือพูดคุยทางโทรศัพท์ และคนที่บอกว่าจะคอยดูแลอยู่ห่างๆ ก็ทำตามที่บอกโดยส่งของฝากจากใต้มาให้ ‘น้องสาว’ เหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติ ทำหน้าที่ ‘พี่ชายที่ดี’ สมกับที่เคยเอ่ยปาก แต่น้องสาวทำได้ดีที่สุดเพียงแค่ส่งข้อความสั้นๆ ไปขอบคุณเท่านั้น

ตราบนานกระทั่ง ‘พี่สะใภ้’ คลอดหลานชาย ชาวจากเพื่อนของทั้งสองฝ่ายอีกเหมือนกันบอกว่าพี่ชายและภรรยาแยกกันอยู่ และฝ่ายชายก็หนีบลูกไปให้แม่เลี้ยงที่สกลนคร บรรดากองเชียร์ต่างลุ้นให้กลับมาคบกันอีกครั้ง แต่ทั้งสองไม่แสดงท่าทีอะไร จนในที่สุดกองเชียร์ต่างก็ล่าถอยกันไปเอง

...

บัณฑิตสาวหมาดๆ มองโทรศัพท์มือถือด้วยความขังใจอยู่นาน จะส่งข้อความไปขอบคุณเหมือนเช่นทุกครั้ง หรือจะยกหูโทร.ไปขอบคุณดี

ความรู้สึกส่วนลึกเธอก็ยังปรารถนาที่จะได้ยินเสียงคนที่อยู่ห่างไกล พอปลายนิ้วทำท่าจะกดเบอร์ที่จำได้ขึ้นใจ แต่สุดท้ายความ

รู้สึกผิดชอบชั่วดีก็ทำให้ต้องตัดใจ

แม้จะรู้ว่าทั้งคู่แยกกันอยู่ แต่หญิงสาวก็ไม่ต้องการเข้าไปแทรก
กลางความสัมพันธ์ที่ราวนานอยู่แล้วให้ยังมีรอยแยกมากกว่าเดิม และ
มากไปกว่านั้นแล้ว อัสวินีพยายามที่จะตอกย้ำกับตัวเองเสมอ

คนทุกคนมีอนาคตที่จะต้องก้าวไปข้างหน้า ไม่มีประโยชน์กับ
การเรียกร้องหาอดีตที่ไม่อาจหวนคืน...เจ็บแล้วต้องจำ!

3

บุรุษร่างสูงในชุดเครื่องแบบสีทึบรูปทรงอันล้ำสัน
สาวเท่ายาวๆ ลงจากตึกกองบัญชาการภายหลังการประชุมที่แสนจะ
เคร่งเครียดเสร็จสิ้นลง ดวงตาวาวรีเหลือบมองนาฬิกาข้อมือบอกเวลา
เกือบห้าโมงเย็น กลิ่นที่ถอนหายใจยาว คงขับรถกลับถึงยะลาหรือถึง
ฐานปฏิบัติการไม่ทันก่อนค่ำแน่ๆ แม้จะนึกหวังลูกน้องที่ฐาน แต่นาย
ตำรวจหนุ่มรู้ดี...ไม่มีประโยชน์ที่จะเอาชีวิตไปเสี่ยงบนเส้นทางที่ลัด
เลี้ยวไปตามไหล่เขา ซึ่งบางช่วงบางตอนเป็นป่าสวนยางสลัดกับผืนป่า
หนาที่บั่นเป็นชัยภูมิที่เจ้าหน้าที่ถูกลอบทำร้ายบ่อยครั้ง

คืนนี้คงต้องค้างในเมืองต่ออีกคืน ว่าแต่...คืนนี้จะค้างที่ไหนดี

‘ซิลค์คิดถึงพ่อชั้นจังเลย’ เสียงแจ้วๆ ของลูกชายวัยห้าขวบเศษ
ผ่านเข้ามาในห้วงความคิดทันที พร้อมกับดวงหน้าเล็กๆ ที่ถอดพิมพ์
พ่อออกมาไม่ผิดเพี้ยนเด่นชัดในห้วงคำนึง

กลิ่นที่เผลอยิ้มยามเมื่อนึกถึงลูกชายที่มักฉีกยิ้มกว้างแจ่มใสเป็น
นิത്യ คล้าย...ใครบางคน

‘พ่อชั้นของซิลค์หล่อและยิงปืนเก่งที่สุดในโลกเลย บังๆ’
เด็กชายกวีนิชอบคุยให้ใครๆ ฟังอย่างนั้น แล้วก็ทำท่าจับปืนของเล่น
มาตั่งทำยิงตามที่พ่อเคยสอน ครั้นแล้วร่างค่อนข้างจ้ำม่ำก็ยืนตรงแนว

ยกมือขวาขึ้นตะเบ๊ะ พยายามที่จะแหม่วพุงเต็มที่ยามเอ่ยด้วยเสียง
ซึ่งขังว่า

‘โตขึ้นซิลค์จะเป็นตำรวจพลร่มเหมือนพ่อชั้น พันตำรวจตรี
กวิน...ครับ’

กลิ่นท้อที่จะยืมไม่ได้เมื่อคิดถึงลูกชายผู้เป็นยอดดวงใจของพ่อ

“ชั้น!”

เสียงนั้นทำให้นายตำรวจหนุ่มหันกลับไปมอง ก่อนคลี่ยิ้มน้อยๆ
ที่มุมปากเมื่อเห็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนโรงเรียนนายร้อยตำรวจ

“อ้าว...ปิ่น มากับเขาด้วยหรอ ไม่เห็น ถ้ามั้ยโดน มั่นบอกว่า
ไปประชุมที่สุราษฎร์”

“เพิ่งกลับมา แล้วก็มาประชุมนี่ต่อ มึงรีบไปไหนไหม กินข้าว
ด้วยกันสักมื้อสิ ค่าแล้ว คงกลับยะลาไม่ทัน” พ.ต.ต. ปรมัตถ์เอ่ยชวน

“เอาสิ กินข้าวเสร็จแล้วจะไปค้างกับเจ้าซิลค์หน่อย” กลิ่นท้อเอ่ย
พลางคลี่ยิ้มมอบอันเป็นภาพที่คนรอบข้างชินตา

เป็นที่รู้กันในหมู่เพื่อนสนิทว่าเด็กชายกวินนั้นติดพ่อมาก นาย
ตำรวจหนุ่มพาลูกไปให้แม่เลี้ยงที่สกลนครบ้านเกิดตั้งแต่แบเบาะ พอ
โตรู้ความก็ร้องตามจะกลับได้กับพ่อ แม่พ่อจะอธิบายว่าไปอยู่ที่ยะลา
กับพ่อไม่ได้ แต่เด็กชายขออยู่กับทวดที่สงขลาก็ยังดี พ่อใครๆ ถ้ามัว
ทำไมไม่อยู่กับย่าแดงที่สกลนคร เด็กชายก็ตอบชื่อๆ ตรงไปตรงมาว่า

‘ถ้าซิลค์อยู่สกลฯ ก็นานกว่าพ่อชั้นจะว่างไปหาซิลค์ได้ แต่ถ้า
อยู่สงขลา พ่อชั้นแวะมาหาซิลค์ได้บ่อยๆ’

ลับหลังพ่อยามถูกถามถึงแม่ เด็กชายกวินฉีกยิ้มกว้างจนเห็น
ลักยิ้มเล็กๆ ที่แก้มซ้าย ตอบตามประสาเด็ก แต่ดูเป็นเด็กที่รู้เรื่องเกิน
อายุจริงว่า

‘ซิลค์กลัวแม่เหนียวดูแลซิลค์เพราะซิลค์ชน ชอบเล่นแรงๆ ซิลค์
ก็เลยชอบเล่นกับพ่อชั้นมากกว่า’

ความช่างพูดและรอยยิ้มสดใสของเด็กชายทำให้คนที่อยู่รอบข้างต่างหลงไปตามๆ กัน บรรดาแม่บ้านของผองเพื่อนซึ่งรู้ถึงความหลังของผู้ให้กำเนิดเด็กชายกวินเคยแอบกระซิบกันลับหลังว่า

‘ช่างพูดแล้วก็ร่าเริงสดใสเหมือนน้องมิวเลย’

‘หลานเป็นไงบ้าง ไม่เจอกันเกือบเดือนเลย’

‘สบายดี อยู่ที่บ้านคุณทวด ช่วงนี้โรงเรียนปิดเทอมก็เหงาหน่อยนี่ก็โทร. อ้อนคิดถึงพ่อทุกวัน อยากให้พ่อมาหาเร็วๆ’

น้ำเสียงยามเอ่ยถึงลูกชายเต็มไปด้วยความรักจนคนฟังอดที่จะยิ้มตามไม่ได้ ด้วยนิสัยส่วนตัวแล้วกลินท์เป็นคนที่สูงมึน สุขภาพ พุดน้อยและใจเย็น แต่เมื่อใดก็ตามที่พุดถึงลูกชาย เจ้าตัวจะยิ้มและพุดได้ยาวขึ้น

“นี่ฟ้าก็บ่นๆ คิดถึงเจ้าซิลค์เหมือนกัน ช่วงนี้ยังไม่ได้หนีเทศน์การศึกษาที่วอร์ดก็จะยังไม่ยุ่งเท่าไร ถ้าช่วงนี้หลานปิดเทอมอยู่ก็รับมาด้วยสิ ภูกับฟ้าเลี้ยงเอง ฟ้าก็คงหายเหงาไปเยอะ วันไหนมีงเข้ามาในเมืองก็จะได้เจอลูกบ่อยๆ ด้วยใจ”

ก่อนหน้านี้เด็กชายกวินเคยร้องตามพ่อกลับยะลา แต่ด้วยฐานปฏิบัติการที่อยู่กลางป่าแวดล้อมด้วยภยันตรายทำให้กลินท์ไม่อาจพาลูกไปอยู่ด้วยได้ ด้วยความสงสารหลาน ช่วงปิดเทอมก่อนปฏิสังขรณ์จึงอาสาขอรับหลานมาอยู่บ้านพักในเมืองยะลาด้วย ทำให้เด็กชายกวินติด ‘พ่อปิ่นและอาฟ้า’ แจ

“เกรงใจ” กลินท์เอ่ยสั้นๆ

ปฏิสังขรณ์เป็นเพื่อนสนิทของอัศวินี่ ภายหลังสำเร็จการศึกษาก็แต่งงานและย้ายตามสามีมาอยู่ที่ได้ ปฏิสังขรณ์เป็นอาจารย์พยาบาลไม่ต้องอยู่เวรเช้า บ่าย ดึกเหมือนพยาบาลทั่วไปจึงทำให้มีเวลาเป็นส่วนตัวพอสมควร บ่อยครั้งที่เห็นภรรยาเพื่อน กลินท์ก็อดที่จะนึกถึง ‘เธอ’ ไม่ได้ ถ้าวันนั้นไม่มาจนขาดสติ ระหว่างเขากับอัศวินี่ก็คงไม่

กลายเป็นเส้นขนานเหมือนทุกวันนี้ นึกถึงทีไรก็เจ็บและจุกในอกทุกครั้ง
ปรมัตถ์สังเกตสีหน้าค่อนข้างเครียดคล้ายมีเรื่องให้คิดของคน
เป็นเพื่อน เขาเอาน่าจะไม่พ้นเรื่องครอบครัว จึงตัดสินใจเอ่ยต่อด้วย
ถือว่าเป็นเพื่อนสนิทกัน

“เจ้าซิลค์เขาไม่สนิทกับแม่เลยเหรอ”

“อืม...คงเพราะไม่ค่อยได้อยู่กับแม่ก็เลยไม่ค่อยสนิทกัน” กลินท์
เอ่ยถึงภรรยาเพียงเท่านั้นแล้วก็ได้ไม่ได้เอ่ยอะไรต่อ ด้วยไม่ต้องการรื้อฟื้น
ความทรงจำที่บ้านทอนความรู้สึก

กระนั้นแล้วภาพเหตุการณ์เมื่อครั้งลูกยังแบเบาะก็แจ่มชัดจน
นายตำรวจหนุ่มเพลอเม้มริมฝีปากเมื่อนึกถึงวันที่เขามีภารกิจติดพัน
ในป่า กว่าจะรู้ว่าภรรยาคลอดก็ผ่านไปหลายวันแล้ว พอรู้ข่าวก็รีบ
กระหืดกระหอบมาสงขลาด้วยความตื่นเต้น

ทารกเพศชายในห่อผ้าซึ่งพี่เลี้ยงอุ้มมาให้คนเป็นพ่อเชยชมนั้น
ตัวเล็กนิดเดียว ปากแดงๆ เหมือนลูกนกกร้องเสียงจ๋าด้วยความหิว แต่
คนเป็นแม่กลับทิ้งลูกให้อยู่กับพี่เลี้ยง แล้วออกไปเที่ยวนอกบ้านกับ
เพื่อนหน้าตาเฉยแม้ว่าเพิ่งคลอดก็ตาม พร้อมเอ่ยข้อความทิ้งเอาไว้
หวังให้เขาเป็นคนเป็นพ่อ

“ก็พ่ออยากให้คนไหนเป็นแม่ก็พาไปให้เขาเลี้ยงสิ รักกันมาก
ไม่ใช่เหรอ”

กลินท์อดทนอดกลั้นขมใจด้วยความสงสารลูก แต่ภรรยาก็ไม่ได้
สนใจที่จะเลี้ยงดูเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง สุดท้ายชายหนุ่มก็ตัดสินใจ
พาลูกชายกลับบ้านที่สกลนคร มีคุณย่าของเด็กชายเป็นผู้เลี้ยงดูด้วย
ความรักระคนสงสารหลานที่เกิดมาอาภัพนัก

ครั้นแล้วดวงหน้าจิ้มลิ้มของใครบางคนก็แทรกเข้ามาในห้วง
คำนึง

“ถ้าพี่สะใ้มีน้อง น้องมี๊วขอ...เป็นอานะคะ”

กลืนที่ยังจำได้ดีถึงดวงตาแดงก่ำและเสียงสั่นเครือ กระนั้นเธอก็ยังยิ้ม...ยิ้มทั้งที่ปากสั่น น่าเสียดายที่ทุกอย่างไม่สามารถหวนคืนมาเป็นดังเดิมได้อีกแล้ว

อัศวินเป็นเพื่อนสนิทของกวินตราหรือแซน น้องสาวของเขาก่อนหน้านี้หญิงสาวก็เคยไปมาหาสู่ที่บ้านเป็นประจำตั้งแต่ยังเป็นเพื่อนน้องสาวเขา จนกระทั่งเลื่อนฐานะมาเป็นว่าที่สะใภ้ และถึงแม้ความสัมพันธ์จะจบลง แต่แม่เล่าให้เขาฟังว่าอัศวินยังคงแวะเวียนมากราบสวัสดีในฐานะผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือเหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติ

เด็กชายกวิน หรือน้องซิลค์ซึ่งผู้เป็นพ่อ ‘จงใจ’ ตั้งชื่อให้ ‘พ้อง’ กับคนที่เปื้อนอดีตถูกยาแต่งงานให้เรียกอัศวินว่าอามัว แต่พอโตขึ้นได้ยินยาเรียกว่า ‘น้องมัว’ เด็กชายกวินก็เลยรวบสองคำมารวมกันกลายเป็น ‘อาน้องมัว’ ซะเลย แม่บอกว่า แม้จะเจกันเพียงไม่กี่ครั้ง แต่เด็กชายกวินก็ดูจะปลื้มอาน้องมัวมาก ถึงขนาดบอกให้ ‘อาแซน’ พาอาน้องมัวมาเที่ยวบ้านบ่อยๆ

กลืนที่จับเปียร์เย็นเฉียบ รสชาติขมเผื่อนผ่านลำคอ ไม่ได้ต่างจากชีวิตในช่วงหลายปีที่ผ่านมา...จะโทษใครได้ ก็ตัวเองทำตัวเองทั้งนั้น!

“แล้ววางแผนจะมีน้องเมื่อไหร่” กลืนที่เบนประเด็นไปที่เรื่องของเพื่อน เพราะยิ่งพูดเรื่องตัวเอง...ยิ่งเจ็บปวด...ร้อนรน...ทुरนทुरายในอก ทุกครั้งยามนึกถึงเจ้าของร่างแบบบาง หน้าตาจิ้มลิ้มผู้ซึ่งตราตรึงในหัวใจจนยากจะหาใครมาแทนที่ได้

“อยากมีเหมือนกัน แต่ฟ้าขอทำงานให้ครบสองปีก่อน จากนั้นก็จะเรียนโท พอจบโทโน่นแหละถึงจะมี”

สองหนุ่มสนทนากันเรื่อยเปื่อย ปรับทุกข์กันตามประสาเพื่อนสนิท จนได้เวลาพอสมควรจึงแยกย้ายกัน ปรมัตต์ก็เอื่อยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงค่อนข้างระมัดระวัง แวดตาแฝงความห่วงใย

“น้องมี้วจะมาต้นเดือนหน้านะชั้น”

กลินท์ยิ้ม สบตาคนเป็นเพื่อนด้วยความซึ่งใจก่อนตอบว่าอีกฝ่าย
หนักๆ “ชอบใจมากนะ ชอบใจสำหรับความหวังดีของเพื่อน แต่...”
แล้วชายหนุ่มก็เงยไปเพียงเท่านั้น

ติกแล้ว...แต่นายตำรวจหนุ่มก็ยังไม่อาจข่มตาให้หลับลง
ได้ เด็กชายก๊วกินหลับไปแล้วหลังจากที่เล่นกับพ่อกจนเพลียหลับไปเอง
กลินท์ค่อยๆ ขยับตัวลุกจากเตียงไปยืนริมหน้าต่าง ทอดสายตาฝ่า
ความมืดออกไปอย่างไร้จุดหมาย บ้านเรือนไทยหลังใหญ่แวดล้อมด้วย
ต้นไม้ใหญ่ทำให้ไม่จำเป็นต้องเปิดเครื่องปรับอากาศ

ถือเป็นความโชคดีที่แม้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับภรรยาจะ
ไม่ค่อยสู้ดีนัก แต่คุณยาทิพย์ซึ่งมีศักดิ์เป็นคุณย่าของภรรยา และเป็น
ผู้ใหญ่ที่มีอำนาจสูงสุดในอาณาเขตรั้วแห่งนี้ก็ยังไม่ให้ความรักความ
เมตตาแก่เขาตั้งแต่วันแรกทราบจนถึงปัจจุบัน

ตระกูลของภรรยาเขาเป็นคนหนีภาษีของเมืองนี้ ลูกหลานส่วน
ใหญ่ล้วนมีอำนาจและชื่อเสียงเงินทองเป็นที่รู้จักของคนในจังหวัด แต่
กลินท์ก็ไม่ได้สนใจว่าใครจะเป็นอย่างไร นอกจากพูดคุยกักทายนตาม
มารยาทในฐานะ ‘หลานเขย’ เท่านั้น เขาไม่คิดจะอาศัยบารมีใครเพื่อ
ผลประโยชน์ใดๆ อยู่แล้ว

รถยนต์แล่นเข้ามาจอดบริเวณบ้าน ก่อนที่จะได้ยินเสียงคนเดิน
ขึ้นบ้านพร้อมกับเสียงรายงาน

“น้องซิลค์หลับไปแล้วค่ะ ค่ะ นี่คุณพ่อมาค้ำด้วย ดีใจใหญ่”

แม่หญิงสาวจะเดินเสียงเบาเพียงใด แต่วิสัยของตำรวจทำให้
หูไฉนเป็นพิเศษ เสียงฝีเท้ามาหยุดหน้าห้องนอนลูกชาย เสียงเดินวนไป
วนมาคล้ายตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเข้ามาดีหรือไม่ สุดท้ายแล้วก็เดินจาก
ไป

กลิ่นท์ถอนใจยาว เขาเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าภรรยาเปิดประตูเข้ามาแล้วจะคุยอะไรกัน จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าครั้งสุดท้ายที่คุยกันนั้นตั้งแต่เมื่อไร เพราะเจอหน้าที่ไรการะบุนึงก็จะหยิบยกเรื่องเดิมๆ มาประชดประชัน กระแนะกระแหน หรือชวนทะเลาะ ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายจนคร้านที่จะตอบ เพราะยิ่งต่อความยาวสาวความยืดก็ยิ่งไม่จบ สุดท้ายกลิ่นท์เลยตัดปัญหา...ต่างคนต่างอยู่ไป

ในขณะที่ ‘ใครอีกคน’ แม้อายุใกล้เคียงกัน มีสถานะเป็นลูกสาวคนเดียวและคนเล็กของบ้านเหมือนกัน แต่บุคลิกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ถึงพยายามไม่เอาผู้หญิงสองคนมาเปรียบเทียบกัน แต่ลึกๆ ก็อดที่จะคิดไม่ได้ เธอผู้นั้นมีความร่าเริงสดใส ช่างเจรจา ทำให้คนรอบข้างพลอยได้ยิ้มได้หัวเราะไปด้วย นอกจากนี้หญิงสาวยังเป็นคนช่างสังเกตและใส่ใจความรู้สึกของคนรอบข้างเสมอ แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยก็ตามที

‘น้องม้าวจะมาต้นเดือนหน้า’

ข่าวที่ได้รับวนเวียนในหัว ภาพของเธอก็ยังคงเด่นชัดในความทรงจำทั้งยามหลับและยามตื่น ถึงสถานะจะเปลี่ยนไป ทว่าความรู้สึกที่มีให้ไม่เคยเปลี่ยนตาม ตรงกันข้าม...กลับมากขึ้นทุกวันโดยไม่มีเหตุผล แต่ก็ต้องรักษาระยะห่างด้วยรู้ตัวดีว่าไม่ควรกับความรักของเธออีกต่อไปแล้ว

นายตำรวจหนุ่มถอนใจยาวเมื่อบอกตัวเองว่า...ครั้งนี้...ก็เช่นกัน

“เพียงสี่คุณศรณีนะคะ เคสนี้รับใหม่ตอนหกโมงเช้า มาจากปัตตานี คนนำส่งเป็นหัวหน้าของสามี ให้ประวัติว่าสามีเป็นทหาร ถูกคนร้ายยิงเสียชีวิต คนไข้เป็นลมไป พอฟื้นขึ้นมาก็เอาแต่ร้องไห้สลับกับเหม่อ เป็นมาประมาณหนึ่งสัปดาห์แล้วนะคะ อืม...คนไข้ไม่มีญาตินะคะ มีลูกสาวคนเดียวอายุสี่ขวบ เวิร์ดก็บอกว่าเมื่อคืนไม่ยอมหลับ

เลย ร้องไห้แล้วก็พูดคนเดียว พูดถึงสามีที่เสียชีวิต พี่พิมพ์โธร. รายงาน
เคลหมอโย่งทราบแล้วนะคะ

“เมื่อเข้าดูแลสุขภาพส่วนบุคคลได้ แต่ไม่เรียบร้อย แล้วก็เข้า...
ต้องกระตุ้น ทานข้าวได้ เข้ากลุ่มได้นะคะ แต่เข้าอีกเหมือนกัน ต้อง
กระตุ้น สนใจสิ่งแวดล้อมน้อย ฝากเวรป่วยออปปะเซอร์ฟต่อด้วยนะคะ
หมอโย่งจะแวะมาดูอีกทีราวๆ หนึ่งทุ่ม” พยาบาลสาวเวรเข้าผู้เป็น
หัวหน้าเวรส่งเวรต่อให้เวรป่วยที่กำลังจดข้อมูลสำคัญลงสมุดรับเวร
อย่างชะมัดเขม้นด้วยเสียงหวานใส

ครั้นจบประโยค มือก็หยุดตวัดปากกา มองผ่านกระจกใสออกไป
ไปที่สนามหญ้ากว้างเบื้องหน้า ภาพที่เห็นจนจินตาคือคนไข้หญิงใน
อิริยาบถแตกต่างกัน บางคนนั่งคุยกับเพื่อนผู้ป่วยด้วยกัน แต่บางคน
ก็แยกตัว ไม่คุยกับใคร แต่ทั้งนี้...แม้จะให้คนไข้ออกไปสูดอากาศ
บริสุทธิ์นอกหอผู้ป่วยเป็นการผ่อนคลาย แต่ก็มิใช่ช่วยพยาบาลคอยดูแล
ใกล้ชิด เจ้าหน้าที่ในหอผู้ป่วยจะจำชื่อจำหน้าคนไข้ได้ทุกคน เพราะ
คนไข้ฝ่ายจิตจะอยู่โรงพยาบาลครั้งละนานๆ ดังนั้นเมื่อมีผู้มาใหม่จึง
สังเกตได้ไม่ยาก

ได้ต้นตะแบกใหญ่...แลคล้ายภาพเขียนด้วยกลีบดอกสีม่วงร่วง
หล่นเต็มผืนหญ้าเขียวขจี แซมด้วยกลีบดอกกลีลาวดีสีขาวอมชมพู สตรี
สาวรูปร่างผอมบางในชุดสีม่วงของโรงพยาบาลนั่งพับเพียบเรียบร้อย
บนพื้นหญ้านุ่ม ดวงหน้าที่แม้จะมองจากระยะไกลก็ยังเห็นความคม
สวยตามแบบฉบับสาวใต้ แต่ท่าทางนั้นดูเหม่อลอย ไม่สนใจสิ่ง
แวดล้อม มิใช่ที่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดเครื่องแบบสีเขียวขี้ม้าที่นั่ง
ทับสันจะเพียรพยายามคุยด้วย แต่เธอยังคงอยู่ในอิริยาบถเดิม ทอด
สายตาไปไกลด้วยท่าทางเลือนลอย มีบ้างที่ค่อยๆ หันมามองนาย
ทหารหนุ่ม เอียงคอจ้องอย่างพิถีพิถัน ทว่าตาลอยๆ ปากขมขมมิก่อน
จะส่ายหน้าซ้ำๆ และหันกลับไปอยู่ในอิริยาบถเดิมอีกครั้ง ชายหนุ่ม

ผู้นั้นมีสีหน้าบอกว่ายอมแพ้ก่อนถอยออกมาช้าๆ

“นายทหารคนนั้นใครคะพี่ ไช้ที่บอกว่าเป็นเจ้านายของสามัคคนไข้ไหมคะ” พยาบาลเวรบ่ายถาม

“ไช้จ๊ะ พันตรี กองทัพ นราธิราช” หัวหน้าเวรก้มลงอ่านชื่อญาติคนไข้ ก่อนส่งเวรต่อไปว่า

“เวรดิ๊กบอกว่าพามาส่งแล้วก็รับเป็นเจ้าของไข้ ทำทางรีบๆ เห็นบอกว่ามีประชุม อุตสาห์เอาบัตรเอาหลักฐานอะไรต่างๆ มาให้เรา เขาบอกเองนะว่ากลัวเราคิดว่าพามาส่งแล้วก็จะหายเข้ากลีบเมฆไปเลย นี่ก็มาได้พักใหญ่แล้ว ชื่อของไข้ส่วนตัวกับพวกชนมนมเนยมาไว้ให้เต็มเลย”

“ไอ้เจ้ามัวเห็นยังคะพี่ว่ามีคนในเครื่องแบบหลุดรอดเข้ามาในโรงพยาบาล” เวิร์บายถามยิ้มๆ

เป็นที่รู้กันว่า ‘ไอ้เจ้ามัว’ นั้นบ้าเครื่องแบบอย่างหนัก เจ้าหล่อนถึงกับประกาศว่าชีวิตนี้ถ้าไม่มีแฟนเป็นทหารหรือตำรวจจะยอมขึ้นศาลแต่โดยดี

หลายคนอมยิ้มเมื่อได้ยินเสียงแจ้วๆ ของคนที่ถูกเอ่ยถึงดังแว่วๆ มาจากทางห้องน้ำคนไข้

“โอ๊ย! รายนั่นหรือจะพลาด กลิ่นเครื่องแบบออกจะหอมหวานอย่างนั้น ขนาดเห็นในระยะไกลแถมสายตาสั้น คุณเธอก็ยังอุตสาห์เห็นดาวบนปากอีกนะ มีการมากระซิบพี่อีก...คนนี่มึงกฎครอบดาวหนึ่งดวง ควรค่าแก่การพิจารณา แหม เห็นคนในเครื่องแบบหน่อยเป็นไม่ได้ ภูบนหัวโผล่เขียว นี่ถ้าไม่ติดว่าต้องพาคนไข้ทำกลุ่มทั้งบ่ายนะ มีหวังคุณเธอสร้างสะพานสัมพันธ์ภาพผ่านคนไข้แล้วแหละ” คนพูดเล่ากลัวหัวเราะด้วยความหมั่นไส้ระคนเอ็นดู

“วันนี้วันสุดท้ายแล้วไช้ใหม่ที่นั่งจะมาทำงานที่นี่ แฮ้อ จะว่าไปแล้วก็ใจหายเหมือนกันนะ ถึงจะอยู่กันแค่หกเดือน แต่น้องน่ารัก เป็น

เด็กมีน้ำใจ พอไปทำงานที่ได้คิดถึงน้าดู”

“นั่นสิ นี่พี่ก็เชียร์น้อง ถ้าใช้ทุนครบ ย้ายได้ ก็ให้เขียนขอย้ายกลับมาทำงานที่นี่” อรอนงค์ หัวเราะหือผู้ป่วยเอ๋ยขึ้นบ้าง

ก่อนที่พยาบาลจิตอาสาจะไปปฏิบัติงานในพื้นที่สามจังหวัด ชายแดนใต้ นั้นต้องผ่านการฝึกประสบการณ์จากโรงพยาบาลทั้งฝ่ายกายและจิตเวชแห่งละหกเดือน รวมหนึ่งปี เพื่อให้เกิดความชำนาญในการให้การพยาบาลทั้งคนไข้ฝ่ายกายและจิต ซึ่งมีโอกาสได้พบคนไข้ฝ่ายจิตสูงกว่าพื้นที่อื่น อันเนื่องมาจากการสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่

“คุณทับทิม...คุณทับทิมจ๋า มาเร็วว...อาบน้ำกันคะ จะได้สบายตัวนะคะ” เสียงแจ้วๆ ยังคงแว่วมา

การดูแลให้คนไข้อาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย ดูแลสุขวิทยาส่วนบุคคลเป็นหน้าที่ของเวรเช้าก่อนลงเวร คนไข้คนไหนที่อาบได้เอง ก็ให้คำชม ถือเป็นการเสริมแรงทางบวกไป ส่วนคนไหนที่มีพฤติกรรมเชิงซ้ำ ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมหรือแม้แต่ตนเองอย่างคนไข้ซึมเศร้า (Depression) ก็ต้องคอยกระตุ้น

การดูแลคนไข้ฝ่ายจิตนั้นต้องอาศัยความใจเย็น เข้าใจ และเห็นใจคนไข้ ช่างสังเกต เก็บประเด็นคำพูด การแสดงออก ตลอดจนสีหน้าท่าทางเพื่อนำไปสู่การประเมินอาการ ซึ่งแตกต่างจากฝ่ายกายพอสมควร จากลักษณะงานจึงทำให้บุคลากรที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลจิตเวชส่วนใหญ่มีความอ่อนโยน ละเอียดอ่อน ใจเย็น อารมณ์ดี และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

พอดูแลให้คนไข้อาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยก็พอดีกับที่หัวหน้าเวรส่งเวรเสร็จ อัครวิณีสวมเสื้อไหมพรมแขนยาวสีฟ้าสดใส่ที่แม็กให้เมื่อวันเกิดปีที่ผ่านมามีชุดยูนิฟอร์มพยาบาลขาวสะอาดตาเตรียมลงเวรกลับบ้าน

แม้จะส่งเวรเรียบร้อย แต่เจ้าหน้าที่ก็ยังนั่งชุมนุมกันที่เคาน์เตอร์

พยาบาล พอนางสาวเดินออกมาจากห้องพัก ทุกสายตาก็มองมาเป็นจุดเดียว

ภาวีนี รongหัวหน้าหอผู้ป่วยเดินเข้ามาสวมกอดเธอก่อนใครเพื่อน “จะไปอยู่ได้แล้ว คิดถึงแยเลยน้องม้ว”

อัศวินเองก็อดใจหายไม่ได้ กอดตobรุ่นพี่ด้วยความรู้สึกหวีวๆ ในใจไม่ต่างกัน แม้จะทำงานที่นี่ไม่นาน แต่ได้เจอทั้งหมด พยาบาล ผู้ช่วยเหลือคนไข้ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่น่ารัก สอนงานด้วยความเอื้ออาทร บรรยากาศการทำงานมีความเป็นพี่เป็นน้องอบอุ่นเหมือนบ้าน ทำให้ก่อเกิดสายใยความผูกพันจนยากจะลืมเลือน

พี่ๆ คนอื่นต่างเดินเข้ามากอดพร้อมอวยพรยกใหญ่ บรรยากาศการจากลาเต็มไปด้วยความหองยเหงา

“ถ้ามากรุงเทพฯ ก็อย่าลืมแวะมาที่เวิร์ดหรือนัดเจอกัน กินข้าวกันนะน้อง” ภาวีนีเอยด้วยสีหน้าและแววตาอ่อนโยน

“หรือถ้าย้ายกลับมา กลับมาอยู่ด้วยกันนะน้องม้ว” อรอนงค์ลำทับบ้าง

“มาแน่นอนคะพี่ ถึงม้วจะอยู่ที่นี่ไม่นาน แต่พี่ๆ ก็น่ารักกับม้วมาก อบอุ่นเหมือนบ้าน ยังไงม้วจะไม่ลืมพี่ๆ ไม่ลืมที่นี่แน่นอนคะ” นางสาวเอ่ยพลางยิ้ม ยกมือไหว้ลาพี่ๆ ทุกคนด้วยความอาวรณ์ไม่ต่างกัน

นายทหารหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดฟอร์มสีเขีวขี้ม้าถอนใจยาวด้วยความเวทนาภรรยาของลูกน้อง สามีเสียชีวิตในขณะปฏิบัติหน้าที่ ญาติพี่น้องฝ่ายชายไม่ยอมรับการแต่งงานของคนทั้งคู่ตั้งแต่วแรก พอถึงคราวเตือนร้อนมองหาใครก็ไม่มี ความที่ทำงานในพื้นที่เคียงป่าเคียงไหลักันมาจนเ็นดูเหมือนน้องเหมือนน้องทำให้นายทหารหนุ่มไม่อาจวางเฉยนิ่งดูตายได้

มือใหญ่เอื้อมไปปิดกุญแจรถเตรียมเคลื่อนกระบะสี่ประตู
สีบลอนด์ออกจากโรงพยาบาลจิตเวชแห่งนี้ แล้วก็ต้องชะงักเมื่อสายตา
ปะทะกับสตรีร่างแบบบางในชุดฟอร์มพยาบาลสีขาวสะอาดตาคลุม
ทับด้วยเสื้อไหมพรมสีฟ้าสดใสที่กำลังเดินทอดน่องตรงมาช้าๆ ใบหน้า
จิ้มลิ้มมีรอยยิ้มน้อยๆ ดวงตากลมโตเป็นประกายสดใสเหมือนเด็กหญิง
จอมซน

แวบแรกก็เห็น...ความน่ารักสดใสทำให้รู้สึกคล้าย...หัวใจกระตุก
ยิ่งไปกว่านั้น...เขาแพ้ผู้หญิงมีลักยิ้ม!

พ.ต. กองทัพ นรารักษ์ คล้ายยิ้มน้อยๆ พลอยให้ใบหน้าคมตาดู
ตามแบบฉบับหนุ่มได้คลายความดุคั่นลงบ้าง ครั้นแล้วคิ้วเข้มก็ขมวด
มุ่น คลับคล้ายคลิบคล้ายว่าเคยเห็นที่ไหน ไวเท่าความคิด...ชายหนุ่ม
หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาตั้งใจจะถ่ายภาพไปเปรียบเทียบกับอีกภาพที่
‘แอบ’ เก็บไว้เมื่อนานมาแล้ว

ครั้นพยาบาลสาวผู้นั้นเดินผ่านไป ชายหนุ่มก็มองตามด้วยความ
ที่ยังกังขา พอเปิดโทรศัพท์ตั้งใจจะดูให้แน่ใจอีกครั้ง ชายหนุ่มก็
นึกขึ้นความสะพร่าของตัวเอง

เวร! ตั้งใจจะถ่ายภาพนิ่ง แต่ดันไปถ่ายวิดีโอซะอย่างนั้น

ปลายนิ้วแข็งแรงเคาะพวงมาลัยรถช้าๆ ด้วยท่าทางครุ่นคิด
ก่อนเปิดกระเป๋าสตางค์สีดำ ซอกกระเป๋ามีรูปถ่ายใบเล็กๆ แอบอยู่ รูป
นั้นเหลือซึ่งติดตามกาลเวลา แต่ก็ยังเห็นใบหน้าของสาวน้อยวัยแรกรุ่ง
ในชุดฟ้าเอี่ยมขาวอันเป็นชุดฟอร์มฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาพยาบาล
ชัดเจน หน้าตาจิ้มลิ้มน่าเอ็นดู แถมเจ้าหล่อนยังฉีกยิ้มกว้างจนเห็น
ลักยิ้มที่มุมปาก จนทำให้ชายหนุ่มเผลอยิ้มบ้าง

ดวงตาคมกริบภายใต้คิ้วเข้มดกหนาทอดมองภาพถ่ายใบเล็ก
ในมือ เปรียบเทียบกับคลิปวิดีโอสั้นๆ ในโทรศัพท์ ก่อนที่จะหันหลัง
กลับไปมองพยาบาลสาวผู้นั้นอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ ชายหนุ่มมองรถ

แก๊งสี่ขาควินเล็กที่กำลังเคลื่อนออกจากลานจอดรถของโรงพยาบาล
หัวคิวเข้มคลายออก ก่อนสบถ

“เวร! น้องไอ้เปียร์จริงๆ ด้วย”